

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΥΧΗ ΑΓΑΘΗ

ΕΛΘΕ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΝΕΑΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ ΠΙΕΡΙΑΣ "Ο ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"

ΕΡΓΑΙΝΕΣΑΙ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΜΠΑΝΣΚΟ της ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Έψαλλε και τραγούδησε παραδοσιακά Χριστουγεννιάτικα Κάλαντα παρουσία του οικείου Μητροπολίτη

Έξω από το Ναό της Αγίας Τριάδος

Στις 17 και 18 Δεκεμβρίου του 2010 το τμήμα Βυζαντινής και Παραδοσιακής Μουσικής του Συλλόγου μας πραγματοποίησε διήμερη εκδρομή στο Μπάνσκο της Βουλγαρίας ύστερα από πρόσκληση του Μητροπολίτη της περιοχής. Συγκεκριμένα ο Σεβασμιότατος Μητροπολίτης κ.κ. Ναθαναήλ προσκάλεσε τη χορωδία του Συλλόγου μας και τη χορωδία του Δήμου Δίου προκειμένου να ψάλλουν στον Ι.Ν. Αγίας Τριάδας του Μπάνσκο μαζί με τη χορωδία του Άνω Νευροκοπίου Βουλγαρίας. Την διδασκαλία των Ελληνικών χορωδιών έχει αναλάβει ο Λαζαρος Τζορμπατζίδης και της Βουλγάρικης χορωδίας ο Ιωάννης Παπαχρόνης.

Την 1η ημέρα της εκδρομής αφού περάσαμε τα Στενά του Ρούπελ στα οποία έγινε η γνωστή μάχη του «Κλειδιού» όπου τα βυζαντινά στρατεύματα του Βασιλείου Β' Βουλγαροκτόνου κατατρόπωσαν τους στρατιώτες του Βούλγαρου τσάρου Σαμουήλ, μέσω του μεθοριακού σταθμού Προμαχώνα εισήλθαμε στη Βουλγαρία με κατεύθυνση το Μπάνσκο.

Πρώτα περάσαμε από τα πανέμορφα στενά της Κρέσνας, τα οποία διασχίζει ο ποταμός Στρυμόνας. Στα στενά αυτά ο ελληνικός στρατός κατά την τελευταία φάση του Β' Βαλκανικού Πολέμου πέτυχε πολύτιμη νίκη εις βάρος του Βουλγάρικου στρατού κλείνοντας οριστικά την πόρτα της Μακεδονίας στον Βουλγαρικό ιμπεριαλισμό. Ειδικότερα στις 17 Ιουνίου του 1913 ο βουλγαρικός στρατός προσέβαλε τις Ελληνικές θέσεις προκάλυψης στην αμυντική γραμμή Λαχανάς – Βερτίσκος. Τα ελληνικά στρατεύματα ύστερα από αιματηρές μάχες κατέλαβαν την Άνω Τζουμαγιά στα στενά της Κρέσνας με άμεσο αποτέλεσμα να καταρρεύσει το βουλγαρικό μέτωπο καθώς πλέον απειλούνταν άμεσα με κατάληψη η πρωτεύουσά της Βουλγαρίας Σόφια.

Στη συνέχεια περάσαμε έξω από την πόλη Μπλα-

Συνέχεια στη σελ. 11

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ" Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ Ν. ΠΙΕΡΙΑΣ

Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Αρ. Φύλλου 86 - Ιανουάριος - Φεβρουάριος (Καλαντάρης - Κούντουρος) 2011

Εκδήλωση κοπής της Βασιλόπιτας Απονομή του βραβείου «Χρήστος Τερζίδης»

Η Βυζαντινή παραδοσιακή χορωδία του συλλόγου στο καλλιτεχνικό πρόγραμμα

Την καθιερωμένη εκδήλωση κοπής της βασιλόπιτας του Συλλόγου πραγματοποίησε το Σάββατο 8 Ιανουαρίου 2011 στην αίθουσα του Συλλόγου ο Μορφωτικός Ποντιακός Σύλλογος του χωριού μας ο «Αλέξανδρος Υψηλάντης».

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο εκπρόσωπος του Μητροπολίτη κ.κ. Αγαθονίκου, πατήρ Τσικόπουλος Αθανάσιος ο οποίος ευλόγησε και έκοψε την βασιλόπιτα, ο πατήρ Δημήτριος Σταυριανίδης, η νεοεκλεγμένη Αντιπεριφερειάρχης του Ν. Πιερίας κ. Μαυρίδου Χρύσα, εκπρόσωποι των βουλευτών του Νομού, Δημοτικοί Σύμβουλοι του Δήμου Κατερίνης, ο Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Νέας Τραπεζούντας κ. Πετρίδης Κων/νος, εκπρόσωποι συλλόγων και φορέων και πλήθος κόσμος που γέμισε για μια ακόμη φο-

ρά ασφυκτικά την αίθουσα του Συλλόγου.

Η εκδήλωση ξεκίνησε με τα Πρωτοχρονιάτικα Κάλαντα Όφως από την χορωδία του Συλλόγου. Ακολούθησαν χαιρετισμοί των επισήμων και ευχές για την νέα χρονιά και στην συνέχεια το λόγο πήρε ο Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Βασίλειος Παραδεισόπουλος ο οποίος αφού ευχαρίστησε τους παρευρισκόμενους για την παρουσία τους έκανε μια σύντομη αναφορά για την δράση που ανέπτυξε η Σύλλογος για το προηγούμενο έτος, αλλά και για το τι θα κάνει κατά το νέο έτος.

Στη συνέχεια έγινε η καθιερωμένη απονομή του βραβείου «Χρήστος Τερζίδης» στους Οφίτικης καταγωγής εισαχθέντες μαθητές στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά και Τεχνολογικά ιδρύματα της χώρας.

Συνέχεια στη σελ. 3

Τιμή στον Δάσκαλο

Επιμνημόσυνη δέηση υπέρ μνήμης Δασκάλων και Καθηγητών

με Οφίτικη καταγωγή, και Δασκάλων που υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο Νέας Τραπεζούντας Την Κυριακή 30 Ιανουαρίου

Με πρωτοβουλία του Συλλόγου μας του «Αλέξανδρου Υψηλάντη» την Κυριακή 30 Ιανουαρίου ημέρα εορτής των Τριών Ιεραρχών και εορτής των Γραμμάτων, τελέστηκε στον Ι. Ναό Ζωοδόχου Πηγής Νέας Τραπεζούντας επιμνημόσυνη δέηση υπέρ μνήμης Δασκάλων και Καθηγητών με Οφίτικη καταγωγή, και Δασκάλων που υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο Νέας Τραπεζούντας. Οι κάτοικοι του χωριού καθώς και συγγενείς και φίλοι των μνημονευθέντων εκπαιδευτικών τίμησαν με την παρουσία τους αυτό το ξεχωριστό μνημόσυνο.

Μετά το πέρας της Θείας Λειτουργίας και την τέλεση του μνημοσύνου στην αίθουσα της Ενορίας προσφέρθηκε καφές μαζί και παραδοσιακές πίτες που ετοίμασαν οι κυρίες του Συλλόγου και συγγενείς των εκπαιδευτικών.

Ακολούθησε χαιρετισμός του Προέδρου του Συλλόγου κ. Βασίλη Παραδεισόπουλου και σύντομη αναφορά για το σημαντικό έργο που άφησαν οι μνημονευθέντες Δάσκαλοι-Καθηγητές.

Τον λόγο πήρε στη συνέχεια ο υιός του πρώτου Δασκάλου του Δημοτικού Σχολείου Νέας Τραπεζούντας του κ. Κωνσταντίνου Γεώργιου ο οποίος από τα χειρόγραφα του πατέρα του παρουσίασε στοιχεία που αφορούν την ίδρυση του χωριού μας και δεν ήταν γνωστά έως σήμερα.

Στη συνέχεια έγινε ολιγόλεπτη ομιλία σχετικά με την ημέρα των Γραμμάτων από τον κ. Μεγαλό-

Στην αίθουσα της ενορίας του χωριού

Συνέχεια στη σελ. 12

Τα ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ μας

Γεννήσεις:

Στις 27 Δεκεμβρίου 2010 ο Ιωαννίδης Νικόλαος και η Ιωαννίδου Σοφία απέκτησαν κορίτσι.

Στις 5 Ιανουαρίου 2011 ο Σιδηρόπουλος Κων/νος και η Παραδεισοπούλου Ανθούλα απέκτησαν αγόρι.

Βαπτίσεις:

Την Κυριακή 27 Φεβρουαρίου 2011 στον Ι. Ναό Θείας Αναλήψεως Κατερίνης, ο Κορομηλάς Νικόλαος και η Αμανατίδου Σοφία βάπτισαν την κόρη τους με ανάδοχο την Κεραμιδά Ελένη που έδωσε στο νεοφώτιστο το όνομα Αθηνά.

Απεβίωσαν:

Την Κυριακή 19 Δεκεμβρίου 2010 απεβίωσε η Μεγαλοπούλου Ελένη σύζυγος Γεωργίου σε ηλικία 74 ετών κάτοικος οικισμού Αγίου Κοσμά-Θέση Λιβάδια.

Την Κυριακή 14 Ιανουαρίου 2011 απεβίωσε η Καλαϊτζίδου Γεωργία σύζυγος Δημητρίου Μπούσιου σε ηλικία 54 ετών κάτοικος Κατερίνης.

Στις 9 Φεβρουαρίου 2011 απεβίωσε ο Σεφερίδης Νικόλαος σε ηλικία 74 ετών κάτοικος Κιλκίς.

Στις 12 Φεβρουαρίου 2011 απεβίωσε η Βασιλειάδου Παναήλα σύζυγος Κων/νου, σε ηλικία 74 ετών κάτοικος Θεσσαλονίκης.

Ευχαριστήριο

Ευχαριστούμε θερμά την κ. Πολυχρονίδου Ζωή για την οικονομική ενίσχυση του Συλλόγου με 500 ευρώ, καθώς επίσης και για την δωρεά βιβλίων για τον εμπλουτισμό της δανειστικής Βιβλιοθήκης του Συλλόγου μας. Οι παραπάνω δωρεές δόθηκαν στη μνήμη του καθηγητή κ. Ιωάννη Β. Πολυχρονίδη.

Με εκτίμηση

Το Διοικητικό Συμβούλιο του
Μορφωτικού Ποντιακού Συλλόγου
«Αλέξανδρος Υψηλάντης»
Νέας Τραπεζούντας

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Δίμηνη έκδοση
ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ»
Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ ΠΙΕΡΙΑΣ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ο πρόεδρος του Συλλόγου
ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ : Βασίλης Παραδεισόπουλος 6937054415

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τηλέφωνο - Fax: 23510 91291, E-mail: ipsilantis@hol.gr
WEB SITE : www.ipsilantis.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Δ.Σ. Συλλόγου

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Τερζίδης Αριστειδής
Μεγαλόπουλος Ιωάννης
Τερζίδου Δήμητρα
Τερζίδης Βασίλειος

Σελιδοποίηση: Κανελλάτος Σπύρος - 23510 73333

Τα σκίτσα είναι του Κώστα Σ. Βασιλειάδη

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού

Φυσικά πρόσωπα : 10 ευρώ

Σύλλογοι - Κοινότητες : 30 ευρώ

Τράπεζες - Επιχειρήσεις Α.Ε. 45 ευρώ

Εξωτερικού:

Για χώρες Ευρώπης 25 ευρώ

Για άλλες Ηπείρους 30 δολ. ΗΠΑ

Επιταγές - εμβάσματα:

Παπαργυροπούλου - Λυκίδου Μαρία

60100 Νέα Τραπεζούντα

*Χειρόγραφα δημοσιευμένα ή μη δεν επιστρέφονται

*Τα κείμενα εκφράζουν τις απόψεις των συντακτών τους και όχι του Συλλόγου "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ ΓΙΑ ΤΑ «ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ»

1. Λυκίδης Αχιλλέας	10 Ε	25. Γρηγοριάδης Δημοσθένης	10 Ε
3. Ζαβρίδης Δημήτριος	20 Ε	26. Γρηγοριάδου-Χανταμπή Μαρία	20 Ε
4. Σεϊταρίδης Σωτήριος	10 Ε	27. Μαυροματίδου Αναστασία	10 Ε
5. Ταχτσίδου Γεωργία	20 Ε	28. Αμοιρίδης Ηλίας	30 Ε
6. Πολυχρονίδου Ζωή	30 Ε	29. Αμοιρίδης Στέφανος	30 Ε
7. Αβραμίδης Παναγιώτης	15 Ε	30. Τσακίριδου Έφη	10 Ε
8. Σπανίδης Ιωάννης	20 Ε	31. Τερζίδης Α. Γεώργιος	10 Ε
9. Αδαμίδης Χ. Κων/νος	10 Ε	32. Τερζίδης Α Χρήστος	10 Ε
10. Γαλαξίδου Ζωή	20 Ε	33. Εφραιμίδου Μαρία	10 Ε
11. Ι. Μονή Υπαπαντής του Χριστού	20 Ε	34. Βασιλειάδης Ι. Μιχάλης	10 Ε
12. Λένος Γεώργιος	10 Ε	35. Βασιλειάδου Στέλλα	10 Ε
13. Τουλίκας Αθανάσιος	10 Ε	36. Καλαϊτζίδης Δημήτριος	10 Ε
14. Αδαμίδης Δ. Χρήστος	10 Ε	37. Χατζήϊωαννίδου Φόνη	10 Ε
15. Αδαμίδου Ξανθούλα	10 Ε	38. Μπαρδάκης Γεώργιος	10 Ε
16. Σφαλαγκιάρη Ειρήνη	20 Ε	39. Γεωργιάδης Π. Μιχαήλ	20 Ε
17. Ανθόπουλος Νικόλαος	20 Ε	40. Αλγαζίδης Α. Ιωάννης	10 Ε
18. Ανθοπούλου Μαρία	20 Ε	41. Παπαδόπουλος Λεωνίδα	30 Ε
19. Λυκίδης Α. Σταύρος	10 Ε	42. Σταυριανίδης Βασίλειος	10 Ε
20. Εφραιμίδης Μιχάλης	20 Ε	43. Δημητριάδης Βασίλειος	10 Ε
21. Καραμπίδης Σάββας	20 Ε	44. Καλαϊτζίδης Ηλίας	30 Δολ. Αυστρα
22. Αβτζόγλου Ιωάννης	20 Ε	45. Αμοιρίδης Ιωάννης	15 Ε
23. Πετρίδου Αικατερίνη	20 Ε	46. Σύλλογος Αυληαννητών	20 Ε
24. Σουντουλίδου Ελένη	20 Ε	47. Χατζήϊωαννίδης Δ. Σάββας	20 Ε
		48. Παπαδόπουλος Βασίλειος	20 Ε

Ευχαριστήριο

Ευχαριστούμε θερμά τον κ. Χαριτόπουλο Χαράλαμπο και την κ. Αθανασάκη Άννα για την δωρεά βιβλίων για τον εμπλουτισμό της δανειστικής βιβλιοθήκης του Συλλόγου μας.

Με εκτίμηση

Το Διοικητικό Συμβούλιο του Μορφωτικού Ποντιακού Συλλόγου

«Αλέξανδρος Υψηλάντης» Νέας Τραπεζούντας.

Αφιέρωμα στην μητέρα μου

Μέσα από την στήλη της φιλόξενης εφημερίδας μας, θα ήθελα ν' ανάψω το καντηλάκι της μνήμης μας, για την συμπλήρωση των σαράντα ημερών από την κοίμηση της αγαπητής μου μητέρας, Ελένης Μεγαλοπούλου.

Είναι γνωστή σε όλους η βασανισμένη ζωή της. Από μικρή γεύθηκε μέχρι και την τελευταία σταγόνα το πικρό ποτήρι της ορφάνιας. Πρώτα χάνοντας τον πατέρα της, τον οποίο δε γνώρισε ποτέ και μετά σε ηλικία μόλις έξι ετών χάνοντας και την νεότερη, πολυαγαπημένη μητέρα της. Μεγάλη ήταν η στέρηση. Πικρός και μεγάλος ο καημός. Αστείρευτα τα δάκρυα σε όλη τη ζωή της και ατελείωτες οι διηγήσεις για την αγαπημένη της μανούλα. Στερημένη την στοργή και την αγάπη της μάνας, μεγάλωσε κοντά στη θεία της.

Και όταν αργότερα δημιούργησε δική της οικογένεια, δούλεψε σκληρά μέρα και νύκτα, για να ξεπεράσει οικονομικές δυσκολίες και ανέχειες και να εξασφαλίσει για τα παιδιά της ένα καλύτερο αύριο.

Ήταν πιστή και αφοσιωμένη σύζυγος. Δυναμική και ανυποχώρητη, ποτέ δεν λύγιζε μπροστά στις δυσκολίες. Ευσεβής και καλή χριστιανή, με ζήλο και σταθερότητα, προσπαθούσε να εκπληρώσει τα χριστιανικά της καθήκοντα, όσο γινόταν καλύτερα. Και ακόμη αγωνιζόταν με τον απλό της λόγο και το παράδειγμά της να γίνη οδηγός και πυξίδα στα παιδιά της. Θα ήταν αχαριστία, αν δεν αναγνωρίζαμε, ότι φύτεψε βαθειά μέσα στην καρδιά μας αξίες και ιδανικά και αγάπη στον Θεό και την πατρίδα.

Στόχος της ήταν ν' αναδείξει άξια και τίμια παιδιά στην κοινωνία και πάντοτε καμάρωνε, όταν άκουγε καλά λόγια γι' αυτά.

Αγαπούσε ιδιαίτερα την Μητέρα των ορφανών την Παναγία, και ανελλιπώς ακόμη και με επιβαρημένη την υγεία της, διάβαζε καθημερινώς την παράκληση και τους Χαιρετισμούς της. Αλλά και πάντα χαιρόταν και ποτέ δεν δυσανασχέτησε, που ένα παιδί της ακολούθησε τον μοναχισμό.

Καθώς ήταν εργατική και προκομμένη, όσο σπάνιες γυναίκες, προσπαθούσε να μην λείψει τίποτε από την οικογένειά της και στερηθούν τα παιδιά της ό,τι στερήθηκε εκείνη.

Ακούραστη και γεμάτη ζωντάνια πρόφτανε παντού.

Αλλά ο Θεός γνωρίζοντας την ανδρεία και την δύναμή της, θέλησε να την περάσει σαν το χρυσάφι, από την φοβερή κάμμο της ασθένειας, για να φανή η μεγάλη της υπομονή και καρτερία της.

Έξι ολόκληρα χρόνια έζησε, υποφέροντας εγχειρήσεις, θεραπείες και πολλές εισαγωγές στα Νοσοκομεία με απρόβλεπτες επιπλοκές της υγείας της. Τα τελευταία όμως δύο χρόνια ήταν τα πλέον βασανιστικά.

Αξιώθηκα να την φροντίσω στην δυσκολότερη περίοδο της ζωής της και να αποκομίσω τα καλύτερα διδάγματα, που θα μου είναι χρήσιμα στο υπόλοιπο της ζωής μου.

Αγωνίσθηκε δυναμικά ν' αντέξει τις βαρειές και επίπονες χημειοθεραπείες.

Τέσσερεις μήνες πριν το τέλος, έπεσε στο κρεβάτι και τότε ήταν που μας έδωσε τα δυνατότερα μαθήματα υπομονής.

Αγόγγυστα καθελώθηκε στο κρεβάτι του πόνου. Ποτέ δεν διαμαρτυρήθηκε. Μάλιστα ήταν αξιοθαύμαστη, όταν εξαντλώντας και τη τελευταία σταγόνα της δύναμής της, προσπαθούσε να διευκολύνει και να ελαφρύνει τον κόπο μας.

Στην ερώτησή μας, τι κάνεις; Πάντοτε έλεγε: «Δόξα σοι ο Θεός, καλά». Και το σπουδαιότερο ήταν και όταν πλέον δεν μπορούσε να μιλήσει, κουνούσε τα μάτια της σε ένδειξη ευχαριστίας θέλοντας να πει, πως είναι καλά.

Προαισθανόμενη το τέλος της, δεν φοβήθηκε, αλλά προετοιμάσθηκε όπως θα έπρεπε σε μια καλή χριστιανή. Εξομολογήθηκε και κοινωνήσε. Συγχώρεσε όλους, όσοι την στενοχώρησαν ή της φέρθηκαν εχθρικά και πλέον έτοιμη σε όλα παρέδωσε ήρεμη και ατάραχη την ψυχή της.

Πέρασε από την στενή και θελιμμένη οδό, που οδηγεί στην Βασιλεία των Ουρανών. Το κουρασμένο σώμα της αναπαύεται στη γη, αλλά η ψυχή της φτερουγίζει όπως ελπίζουμε στον Παράδεισο, «ένθα ουκ έστι πόνος, ου λύπη, ου στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητος».

Αιωνία σου η μνήμη, αξιολάτρευτη μητέρα μας. Ο Θεός να μας αξιώσει να σε συναντήσουμε και πάλι. Αμήν

Με βαθειά συγκίνηση
η κόρη σου Μακρίνα Μεγαλοπούλου
Μοναχή

Εκδήλωση κοπής της Βασιλόπιτας Απονομή του βραβείου «Χρήστος Τερζίδης»

Φέτος το βραβείο απονεμήθηκε σε 16 μαθητές και ο Σύλλογος έδωσε στους μαθητές μαζί με το βραβείο το βιβλίο «Πιερίδων Στέφανος: Πύδνα- Μεθώνη και οι αρχαιότητες της βόρειας Πιερίας».

Οι μαθητές που βραβεύθηκαν είναι:
Η **Σοφία Αντωνίου** του Κων/νου και της Σεϊταρίδου Αικατερίνης για την εισαγωγή της στην Ιατρική Σχολή του Α.Π.Θ.

Η **Ελένη Μπιλιούρη** του Αριστοτέλη και της Ευδοξίας Λυκίδου για την εισαγωγή της στην Ιατρική Σχολή του Α.Π.Θ.

Ο **Σιονακίδης Γεώργιος** του Ιωάννη και της Τερζίδου Μαρίας για την εισαγωγή του στο τμήμα Ισπανικής Φιλολογίας του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ο **Κωτίδης Κων/νος** του Γεωργίου και της Άννας για την εισαγωγή του στο τμήμα Διεθνών Οικονομικών Σχέσεων και Ανάπτυξης του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Κομοτηνής.

Ο **Μπουμπουλένδρας Δημήτριος** του Βασιλείου και της Ερμιόνης Χαραλαμπίδου για την εισαγωγή του στο τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου.

Ο **Αμοιρίδης Φίλιππος** του Ηλία και της Δέσποινας για την εισαγωγή του στο τμήμα Φαρμακευτικής του Πανεπι-

Ο πατήρ Αθανάσιος Τσικόπουλος και ο πρόεδρος του Συλλόγου μας κόβουν την Βασιλόπιτα για το έτος 2011

στημίου Πατρών.

Ο **Αραβίδης Αναστάσιος** του Γεωργίου και της Αικατερίνης για την εισαγωγή του στο τμήμα Κοινωνικής Διοίκησης του Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Κομοτηνής.

Ο **Χαρίτογλου Βασίλειος** του Βασιλείου και της Μαρίας για την εισαγωγή του στη σχολή Διεθνών και Ευρω-

παϊκών Σπουδών στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Η **Σπανίδου Αθηνά** του Ιωάννη και της Άννας για την εισαγωγή της στο τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η **Αλχαζίδου Ιφιγένεια** του Γεωργίου και της Όλγας για την εισαγωγή της

στο Οικονομικό τμήμα του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας.

Ο **Σεϊταρίδης Βασίλειος** του Ιωάννη και της Χαρίκλειας για την εισαγωγή του στο Οικονομικό τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Τα **αδέρφια Αντώνιος και Ζήσης Κουτσούμπας** του Κων/νου και της Ανθής Σεϊταρίδου, για την εισαγωγή τους στο τμήμα Μαθηματικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων.

Η **Τερζίδου Θεοφανή** του Βασιλείου και της Κοκκινίδου Χαρίκλειας για την εισαγωγή της στο τμήμα Δημοσίων Σχέσεων και Επικοινωνίας των Τ.Ε.Ι. Ιονίων Νήσων.

Ο **Πετρόπουλος Ιωάννης** του Γεωργίου και της Σουντουλίδου Ρεωζίλης για την εισαγωγή του στη σχολή Τεχνολογικών Εφαρμογών των Τ.Ε.Ι. Πειραιά.

Ο **Πετρίδης Σωκράτης** του Κων/νου και της Όλγας για την εισαγωγή του στο τμήμα Ζωικής Παραγωγής των Τ.Ε.Ι. Λάρισας.

Ο **Αμοιρίδης Ιωάννης** του Αντωνίου και της Δήμητρας για την εισαγωγή του στο τμήμα Αυτοματισμού των Τ.Ε.Ι. Θεσσαλονίκης.

Μετά την βράβευση των μαθητών η εκδήλωση κοπής της βασιλόπιτας του Συλλόγου μας έκλεισε με την Βυζαντινή Παραδοσιακή χορωδία του Συλλόγου η οποία παρουσίασε ένα σύντομο πρόγραμμα με ψαλμούς και σκοπούς του Πόντου. Τυχερή της εκδήλωσης η κ. Κωτίδου Έλλη η οποία και βρήκε το φλουρί στην οποία ο Σύλλογος έδωσε ως δώρο το βιβλίο «Πιερίδων Στέφανος».

Ο πατήρ Σταυριανίδης Δημήτριος απονέμει αναμνηστικό στον Κωτίδη Κων/νο

Ο πρώην Δήμαρχος Κορινού Αβραμίδης Νίκος απονέμει αναμνηστικό στον Σιονακίδη Γιώργο

Ο γ. γραμματέας του συλλόγου Ιωαννίδης Βασίλειος απονέμει αναμνηστικό στην Σπανίδου Αθηνά

Ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων του συλλόγου μας Ζανέτας Ιωάννης απονέμει αναμνηστικό στον Πετρίδη Σωκράτη

Ο ταμείας του συλλόγου μας Αδαμίδης Χρήστος απονέμει αναμνηστικό στον Χαρίτογλου Βασίλειο

Ο Δημοτικός Σύμβουλος Κατερίνης Αθανασιάδης Χαράλαμπος απονέμει αναμνηστικό στον Αραβίδη Αναστάσιο

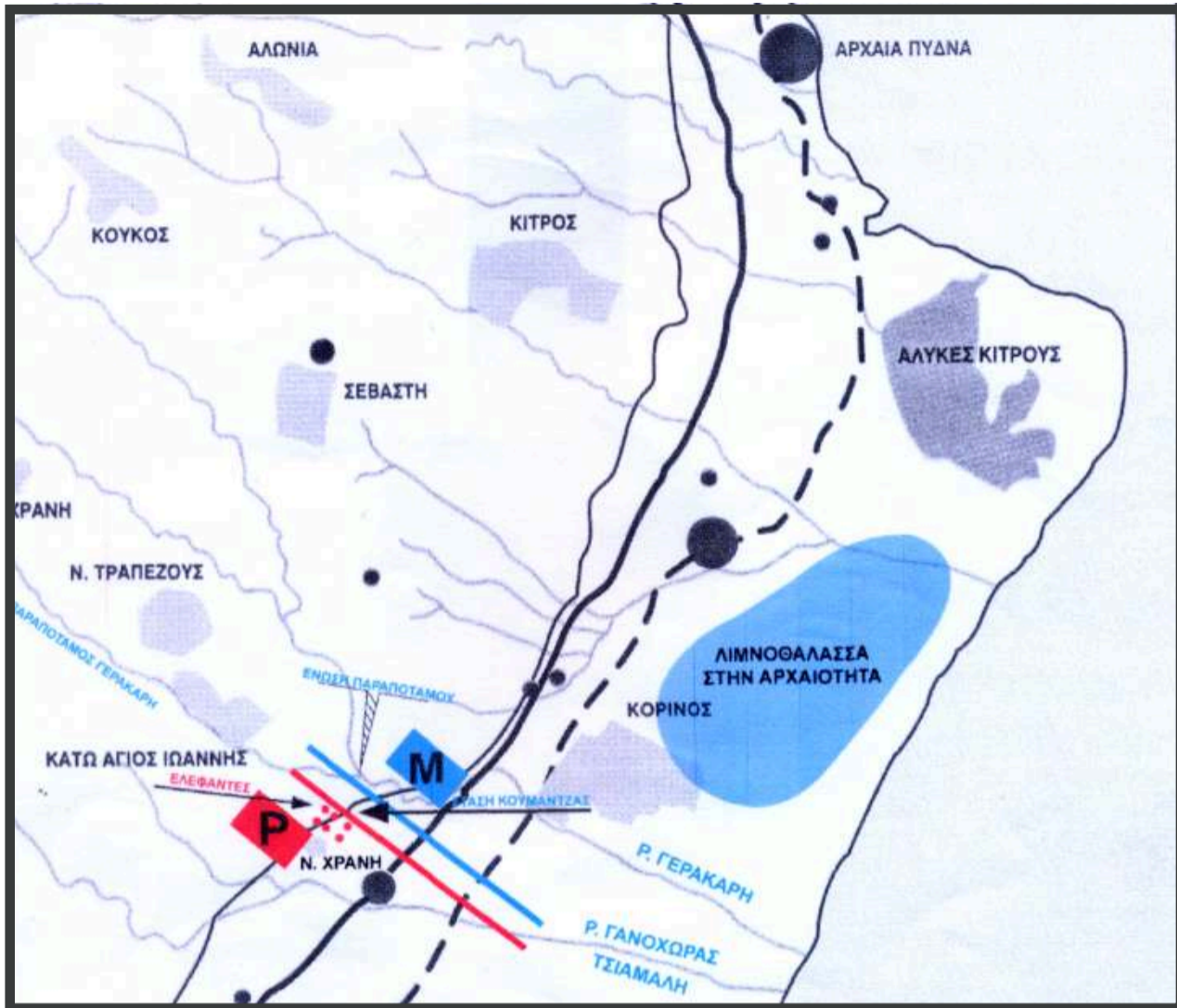
Ο Δημοτικός Σύμβουλος Κατερίνης Μηλιώτης Νικόλαος απονέμει αναμνηστικό στον Αμοιρίδη Φίλιππο

Ο περιφερειακός σύμβουλος κ. Μακεδονίας Μακρίδης Νικόλαος απονέμει αναμνηστικό στην Αντωνία Σοφία

Ο πρόεδρος του συλλόγου δρομούν "ΖΕΥΣ" Μυστρίδης Χρήστος απονέμει αναμνηστικό στην Τερζίδου Θεοφανή

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΥΔΝΑΣ

(22 ΙΟΥΝΙΟΥ 168 Π.Χ.)

του Ιορδάνη Ποιμενίδη

Συνέχεια από το προηγούμενο

«Ποιος σου έδωσε την άδεια ρε μπάσταρδο και έπιασες με τα βρωμόχερά σου το τόξο μου; Αυτό δεν είναι η μακριά μαγκούρα που κουβαλάς όλη μέρα (εννοώντας την σάρισα) σαν τσοπάνος».

Οι εκπαιδευτές μαζί με τους υπόλοιπους τοξότες ακούγοντας φασαρία και βλέποντας τι γίνεται έτρεξαν προς το μέρος μας για να μας χωρίσουν. Δυο τοξότες τράβηξαν από πάνω μου τον σύντροφό τους και προσπαθούσαν να τον ηρεμήσουν ενώ οι εκπαιδευτές με σήκωσαν όρθιο κοιτάζοντας με απορία δεξιά και αριστερά προσπαθώντας να καταλάβουν τι έγινε.

«Τι γίνεται εδώ πέρα» ακούστηκε πίσω από τους τοξότες μια φωνή, και αμέσως χωρίστηκαν στην μέση δημιουργώντας έναν διάδρομο για τον επικεφαλής αξιωματικό τους. Στάθηκε μπροστά στον τοξότη που με χτύπησε και συζητήσαν για λίγο μεταξύ τους. Μετά κατευθύνθηκε προς την πλευρά μου. Τον παρατήρησα για λίγο καθώς ερχόταν προς την πλευρά μου. Ήταν ψιλόλιγνος γύρω στα 40 με ήρεμο και ατάραχο πρόσωπο, εκ πρώτης όψεως δεν φαινόταν επιβλητικός. Αλλαξα όμως γνώμη κατευθείαν όταν με κοίταξε κατάματα, και με ρώτησε με μια φωνή γεμάτη σιγουριά και αυτοπεποίθηση.

«Είναι αλήθεια νεαρέ;». Δεν μπορείς να πεις ψέματα σε κάποιον που νομίζεις ότι μπορεί να διαβάσει το μυαλό σου.

«Ναι», είπα κατευθείαν καθώς σκούπιζα τα αίματα από το στόμα μου.

«Πως σε λένε νεαρέ;» ρώτησε.

«Πρωτέα κύριε» είπα.

«Έχεις ξαναρίξει με τόξο Πρωτέα;» ρώτησε.

«Ναι όταν ήμουν μικρός κύριε» απάντησα, και γέλια ακούστηκαν μαζί με κάποια ειρωνικά σχόλια από τους τοξότες. Σταμάτησαν όμως κατευθείαν όταν ο λοχαγός χωρίς να γυρίσει πίσω σήκωσε το δεξί του χέρι ψηλά.

«Αυτό που έκανες Πρωτέα είναι πολύ μεγάλη βλακεία, χρειάζεται όμως να 'χει κανείς κότσια για να πάρει ένα τέτοιο όπλο. Πιστεύω ότι θα γινόντουσαν πολύ καλός στρατιώτης, αλλά μετά από αυτό που έκανες δεν νομίζω ότι θα σε κρατήσουν» είπε.

Αισθανόμουν παράξενα ήρεμος και εξοικειωμένος με ότι είχε γίνει. Η παρουσία και ειλικρίνεια αυτού του ανθρώπου με είχε χαλαρώσει, και εκείνη την στιγμή δεν με ένοιαζε πραγματικά αν με έδιωχναν. Με χτύπησε ελαφρά μια δυο φορές πάνω στον ώμο, και πριν κάνει καλά καλά δύο βήματα για να φύγει του είπα.

«Κύριε μπορώ να ρωτήσω κάτι;». Οι εκπαιδευτές ξαφνιάστηκαν με κοιτάζοντας με αυστηρό ύφος. Εκείνος έμεινε για λίγο ακίνητος και μετά γυρίζοντας προς το μέρος μου έκανε ένα καταφατικό νεύμα.

«Μπορώ να μάθω πως σας λένε;» ρώτησα.

«Αρχέλας, Λοχαγός Αρχέλας νεαρέ». Είπε και φεύγοντας μπλέχτηκε με τους στρατιώτες του. Την γλίτσω πολύ φθηνά σχετικά με την ποινή μου. Λόγω καλής διαγωγής, και ότι η εκπαίδευσή μου σαν

πεζετέριος είχε σχεδόν ολοκληρωθεί, οι ανώτεροι αξιωματικοί και εκπαιδευτές, μου επέβαλαν μόνο κάποιους περιορισμούς, σε συνδυασμό με ατέλειωτες σκοπιές και αγγαρείες. Δεν με πείραζε όμως και πολύ γιατί ήξερα το αντίδοτο για κάποιες άσχημες καταστάσεις σαν κι αυτή. Ήξερα ότι σίγουρα θα υπάρχει κάποιος λόγος. Λίγο καιρό πριν πάρουμε και επίσημα την ειδικότητα μας σαν πεζετέριοι, μας έδωσαν πλήρη εξοπλισμό. Ασπίδα, ξίφος, και κράνος με εξάρτηση. Όπως είπα στην αρχή το κυρίως όπλο του πεζετέριου και το οποίο έπρεπε να γνωρίζει πολύ καλά την χρήση του, ήταν η σάρισα. Λόγω του μήκους που είχε 6,18 μ. κρατούσε τον πεζετέριο πολύ μακριά από τον εχθρό, αυτό όμως είχε σαν αποτέλεσμα τα υπόλοιπα δύο όπλα του, το ξίφος και η ασπίδα την οποία την κρεμούσε με ένα λουρί από τον λαιμό και τον ώμο, για να έχει τα χέρια του ελεύθερα να είναι μικρότερα. Παρ' όλα αυτά έπρεπε να εξασκηθούμε και στην ξιφομαχία. Ήταν πολύ βαρετό όταν μαθαίναμε τις βασικές κινήσεις και τεχνικές μάχης με τα ξύλινα σπαθιά, αλλά πάρα πολύ διασκεδαστικό όταν μας επέτρεπαν να κάνουμε ελεύθερες μονομαχίες. Μετά από καιρό, αφού είχαμε πια ολοκληρώσει και το τελευταίο κομμάτι της εκπαίδευσής ήρθε και η στιγμή που περίμενα. Ένας από τους εκπαιδευτές έδωσε παράγγελμα προσοχής στην φάλαγγα και μετά μας ρώτησε.

«Υπάρχει κανείς από εσάς εδώ που θέλει να εκπαιδευτεί στην τοξοβολία;». Η εκπαίδευση στην τοξοβολία έμενε πάντα για το τέλος, γιατί δεν θεωρούνταν και πολύ μάχιμο όπλο. Οι περισσότεροι στρατιώτες αναζητούσαν όπλα πρώτης γραμμής. Δεν ήταν λίγες οι φορές που οι εκπαιδευτές μας ειρωνευόντουσαν με το παρατσούκλι τους (Αριστοκράτισες). Σήκωσα το χέρι μου ψηλά χωρίς να το σκεφτώ και πολύ. Οι πεζετέριοι σαν ο κεντρικός πυρήνας του Μακεδονικού στρατού, ήταν πάντοτε περισσότεροι αριθμητικά. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα κάποιοι να έχουν και από μια δεύτερη ή και τρίτη ειδικότητα ανάλογα με το τι ήξερε ο καθένας. Μπορούσες όμως να διαλέξεις και κάτι όπως έγινε και στην περίπτωση μου.

«Νομίζω όμως ότι κλέβεις μικρέ», είπα χαμογελώντας.

«Γιατί το λες αυτό Πρωτέα;» ρώτησε.

«Μπορώ να πω ότι έχεις κάνει πρόοδο, και βελτιώθηκες αρκετά στην τοξοβολία αλλά αυτά που άκουσες σήμερα ήταν πάρα πολλά και ξεπερνούν κατά πολύ την πρόοδο που έχεις κάνει τον τελευταίο καιρό. Γι' αυτό αύριο λένε να κάνουμε λίγο πιο ενδιαφέρουσα την εκπαίδευση, και αν τα καταφέρεις, τότε θα σου πω πολύ πιο περισσότερα μικρέ».

«Σαν τι;» ρώτησε.

«Έναν διαγωνισμό» του είπα. «Αύριο θα ρίξουμε μαζί».

Είχα αρχίσει πραγματικά να απολαμβάνω την όλη κατάσταση ξέροντας ότι ο μικρός άρχοντας θα είναι σίγουρα έξω από το κατάλυμά μου και θα με περιμένει. Πήρα τον εξοπλισμό που είχα διαλέξει από το προηγούμενο βράδυ και ξεκινήσαμε. Όπως ήταν φυσικό ο μικρός άρχοντας ήταν λίγο σφιγμένος, μιλούσε λιγότερο από τις άλλες φορές, και ασυναίσθητα νομίζω ότι κατά την διαδρομή κρατούσε κάποια απόσταση ανάμεσά μας. Προσπάθησα να τον χαλαρώσω λέγοντας πολλά και διάφορα άσχετα πράγματα, μα τίποτα. Μέχρι να φτάσουμε απαντούσε μονολεκτικά, και έκανε μόνο μερικές ερωτήσεις για την απόσταση και για το πόσα βέλη θα ρίξουμε. Στήσαμε τον στόχο και αρχίσαμε κάνοντας μερικές δοκιμαστικές βολές στα 50 μέτρα, και ο καθένας πήρε την θέση του. Ξεκίνησα πρώτος ρίχνοντας μια βολή κοντά στο κέντρο.

«Σειρά σου τώρα μικρέ» του είπα. Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν είδε ότι και η δική του βολή ήταν ανάλογη. Συνεχίσαμε να ρίχνουμε με τον ίδιο ρυθμό, αλλά οχτώ βέλη ο καθένας

Δυτικό νεκροταφείο Πύδνας. Επιτύμβια στήλη του 5ου αι. π.Χ. με ανάγλυφη παράσταση μητέρας με το παιδί της

«Σειρά σου τώρα μικρέ» του είπα. Ένιωσε μεγάλη ανακούφιση όταν είδε ότι και η δική του βολή ήταν ανάλογη. Συνεχίσαμε να ρίχνουμε με τον ίδιο ρυθμό, αλλά οχτώ βέλη ο καθένας

κατά σειρά, χωρίς κανέναν από τους δυο μας να έχει πετύχει κέντρο. Η τελευταία μου βολή ήταν λίγο καλύτερη από τις προηγούμενες, και από όσο μπορούσα να δω και να υπολογίσω, ήμουν μπροστά. Ο μικρός άρχοντας πήρε το τελευταίο βέλος από την φαρέτρα του, και χωρίς να το σκεφτεί πολύ, το έριξε με μια τέτοια αίσθηση σιγουριάς και αυτοπεποίθησης καρφώνοντάς το στο κέντρο. Σαν να ήξερε το αποτέλεσμα και δεν πανηγύρισε καθόλου.

«Συγχαρητήρια μικρέ, νομίζω ότι κέρδισες».

«Ευχαριστώ Πρωτέα, αλλά νομίζω ότι μου χρωστάς κάτι» είπε χαμογελώντας.

«Κέρδισες με την αξία σου μικρέ, και ξέρω να κρατάω τις υποσχέσεις μου. Πρέπει όμως να σε ενημερώσω ότι από εδώ και πέρα στην ιστορία μου εμπλέκεται και η πατρίδα σου, και ίσως κάποια από αυτά που θα ακούσεις να μην σου είναι και τόσο πολύ ευχάριστα».

«Δεν με νοιάζει Πρωτέα, θέλω μόνο να μου πεις την αλήθεια».

«Όπως σου είχα πει υπήρχε μια αναστάτωση στο Μακεδονικό στράτευμα, και ακουγόταν φήμες για ενδεχόμενο πόλεμο μεταξύ Ρώμης και Μακεδονίας. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η εκπαίδευση μας στην τοξοβολία να γίνεται με γοργούς ρυθμούς. Η ταχύρυθμη όμως εκπαίδευση δεν μείωσε καθόλου την διάθεση μου για μάθηση, και αυτό το ευχάριστο συναίσθημα που ένιωθα από τα πρώτα κιόλας μαθήματα. Θυμάμαι ακόμη πάρα πολύ καλά την πρώτη μου μέρα εκπαίδευσης μετά την απόσπασή μου από την φάλαγγα. Παρέδωσα τον εξοπλισμό του πεζετέρου και παρουσιάστηκα στον εκπαιδευτή της τοξοβολίας για τα περαιτέρω. Ήταν ώρα εκπαίδευσης και ο εκπαιδευτής παρακολουθούσε, και έδινε οδηγίες σε μια ομάδα αρχαρίων. Στάθηκα προσοχή και αναφέρθηκα επισήμως μπροστά του. Εκείνος χωρίς να με κοιτάξει καθόλου, έδειξε με το χέρι του προς μια κατεύθυνση και είπε.

«Πήγαινε στον αποθηκάριο να παραλάβεις εξοπλισμό και έλα».

Υπήρχαν αμέτρητα τόξα σε κάθε τοίχο κρεμασμένα στην σειρά σε ειδικά ράφια, και ένας ώριμος άντρας στον πάγκο του σε μια γωνία να επισκευάζει την χειρολαβή ενός τόξου, τυλίγοντας πάνω της μια δερμάτινη λωρίδα.

«Διάλεξε ένα από την τρίτη σειρά» τον άκουσα να λέει καθώς χάζευα γύρω. «Είναι από τα πιο μαλακά, ό,τι πρέπει για αρχάριους», είπε.

Διάλεξα ένα τόξο χωρίς να πω τίποτα, και σκέφτηκα να πάρω μια φαρέτρα και μερικά βέλη που υπήρχαν ακριβώς κάτω από τα ειδικά ράφια.

«Δεν θα τα χρειαστείς σήμερα», είπε δίχως να γυρίσει, συνεχίζοντας την επισκευή.

«Ο εκπαιδευτής μου είπε...»

«Ο εκπαιδευτής είναι έξω και σε περιμένει νεαρέ», με διέκοψε γυρνώντας απότομα και κοιτώντας με κατάματα με κάπως αυστηρό ύφος. Πήρα γρήγορα ότι ήταν να πάρω, και έφυγα από την αποθήκη εξοπλισμού δίχως δεύτερη κουβέντα. Αν και τον είχα παρεξηγήσει στην αρχή, κατάλαβα ότι είχε απόλυτο δίκιο από το πρώτο κιόλας μάθημα. Ο εκπαιδευτής ξεκίνησε δείχνοντάς μου με πιο τρόπο έπρεπε να κρατήσω το τόξο, και πώς να τραβήξω την χορδή για να το ανοίξω.

«Το αριστερό σου χέρι πρέπει να είναι τεντωμένο και ο ώμος σου χαμηλά», μου είπε και συνέχισε. «Τα τρία μεσαία δάχτυλα από το δεξί σου θα τραβήξουν την χορδή, και όταν αυτή ακουμπήσει το μάγουλο σου θα συλλαβίσεις από μέσα σου αργά το όνομά σου, και μετά θα το κλείσεις».

Έτσι μου είπε δείχνοντάς μου την όλη κίνηση 2-3 φορές. Μου φάνηκε τόσο εύκολο και απλό, που σχεδόν άρπαξα από τον εκπαιδευτή το τόξο για να δοκι-

μάσω. Το θέαμα ήταν τραγικό, αν και ήμουν πιο γεροδεμένος από τον εκπαιδευτή, δεν κατάφερα να ανοίξω ούτε έως την μέση το τόξο. Μου ήρθαν στο μυαλό τα λόγια του αποθηκάριου (από την τρίτη σειρά είναι τα πιο μαλακά, ότι πρέπει για αρχάριους). Κατάλαβα αμέσως για ποιον λόγο δεν μ' άφησε να πάρω την φαρέτρα με τα βέλη.

«Έλα, έλα προσπάθησε λίγο ακόμα και θα τα καταφέρεις» έλεγε ξανά και ξανά ο εκπαιδευτής. «Χαλάρωσε, δεν χρειάζεται δύναμη, αν είσαι βίαιος με το τόξο, θα είναι και αυτό με σένα», είπε και γυρνώντας, κατευθύνθηκε προς την ομάδα των υπολοίπων αρχαρίων φωνάζοντας τους. «Χαμηλά τον ώμο είπα».

Πρω-τε-ας, αυτό ήταν, μετά από πολλές προσπάθειες τα κατάφερα τελικά. Έκανα μερικές πετυχημένες προσπάθειες ακόμη, αλλά είχε τελειώσει ήδη η εκπαίδευση και έπρεπε να παραδώσουμε τον εξοπλισμό. Ήμουν νεοφερμένος και όπως ήταν φυσικό έμεινα στο τέλος της γραμμής από την ομάδα. Ο αποθηκάριος ήταν έξω από τον χώρο παράδοσης και περίμενε. Ο εκπαιδευτής στάθηκε δίπλα του, και ένας ένας περνούσε από μπροστά του έδειχνε και ανέφερε τον εξοπλισμό που είχε παραλάβει, και πήγαινε μέσα να αποθέσει.

«Έλα εδώ παιδί μου να δω τι σου έχει κάνει αυτός ο βάρβαρος», είπε ο αποθηκάριος όταν ήρθε η σειρά μου. Δεν κατάλαβα ακριβώς τι εννοούσε και όταν χαμογέλασα από αμηχανία μου πήρε το τόξο απότομα από τα χέρια μου μωρμουρίζοντας φωναχτά. «Χμμ, έχω δει και χειρότερα. Πως σε λένε νεαρέ βάρβαρε;» με ρώτησε, και ο εκπαιδευτής γελώντας τον χτύπησε ελαφρά στην πλάτη λέγοντας.

«Λύκε, πότε θα πάψεις επιτέλους να πειράζεις όλους τους καινούργιους;».

«Πρωτέας κύριε» είπα όταν σταμάτησαν να γελούν εις βάρος μου.

«Πρωτέας λοιπόν» είπε και συνέχισε. «Το ότι είσαι ακόμη εδώ είναι πολύ καλό σημάδι Πρωτέα.

Οι περισσότεροι πεζετέριοι φεύγουν πριν καν αρχίσουν γιατί τα πράγματα εδώ είναι ανάποδα, αφήνουμε τα πιο ωραία και εύκολα για το τέλος. Πήγαινε τώρα να αποθέσεις και να ξεκουραστείς για αύριο».

Δεν ξέρω γιατί και πως έγινε, αλλά ήταν η πρώτη φορά

που ένιωσα όλων των ειδών τα συναισθήματα για έναν άνθρωπο σε τόσο μικρό χρονικό διάστημα. Στην αρχή ένιωσα φόβο, γιατί μου φάνηκε λίγο περιέργος, μετά εκτίμηση, και θαυμασμό για τις γνώσεις του, μίσος γιατί με ειρωνεύτηκε, και τέλος συμπάθεια για το ενδιαφέρον του. Την επόμενη μέρα παραλαβής ο αποθηκάριος ήταν πάλι σκυμμένος στον πάγκο του και καθώς με είχε πλάτη, πήρα το τόξο μου όσο πιο αθόρυβα μπορούσα, και έκανα να φύγω.

«Περίμενε» τον άκουσα να λέει. Ήρθε προς το μέρος μου και πήρε από τα χέρια μου το τόξο μου λέγοντας.

«Φαντάσου ότι κρατάς ένα τόξο, και το ανοίγεις όπως σου έδειξε ο εκπαιδευτής». Προς στιγμήν νόμισα ότι είναι πάλι κάποιο από τα πειράγματά του και δίστασα. Τα μάτια του όμως έδειχναν ότι σοβαρολογούσε, και έκανα αυτό που μου είπε. Ίσως το κορμί μου, τέντωσα το αριστερό μου χέρι προσπαθώντας να κρατήσω τον ώμο χαμηλά, και τα τρία δάχτυλα από το δεξί μου σταμάτησαν δίπλα από το αυτί μου κάνοντας πως τραβάζω την χορδή.

«Ωραία ωραία» είπε. «Πες μου Πρωτέα, τι αισθάνεσαι τώρα;»

«Τίποτα» του είπα.

«Πόση δύναμη βάζεις για να μείνεις σ' αυτήν την θέση νεαρέ;»

«Καθόλου» απάντησα.

«Το ίδιο συμβαίνει και με το πραγματικό τόξο Πρωτέα», είπε καθώς μου το επέστρεψε και ξαναγύρισε στον πάγκο του. Δεν μπορώ να πω ότι άνοιγα με τόσο άνεση και ευκολία το πραγματικό τόξο στην εκπαίδευση, αλλά κατάλαβα πολύ καλά τι εννοούσε. Είχα βελ-

τιωθεί αρκετά μετά από κάποιο χρονικό διάστημα και με βοήθησε πάρα πολύ το ιδιαίτερο αυτό πρώτο μάθημα, το οποίο είχε και συνέχεια με πολλά άλλα από τον Λύκο. Αυτός ο ξεμωραμένος, το μεγαλύτερο πειραχτήρι σ' ολόκληρο το κέντρο εκπαίδευσης, είχε πολύ μεγάλη εμπειρία και γνώσεις επάνω στην τοξοβολία και στην κατασκευή διαφόρων όπλων και τον σεβόντουσαν όλοι μέσα στο στρατόπεδο, αξιωματικοί και εκπαιδευτές. Μετά την εκπαίδευση τον βοηθούσα στην επισκευή και στην συντήρηση, και μου έμαθε πολλά μυστικά για την κατασκευή και το ζύγισμα του τόξου. Δεν υπάρχει πιο ωραίο και πιο απολαυστικό πράγμα από το να ρίχνεις. Καθημερινά στη εκπαίδευση κάναμε αμέτρητες βολές από διάφορες αποστάσεις, και είχε δίκιο ο Λύκος όταν έλεγε, ότι τα πιο ωραία στην τοξοβολία είναι στο τέλος. Ένα ωραίο τέλος όμως που δεν θα κρατούσε και πολύ γιατί τα ρωμαϊκά στρατεύματα και λεγεώνες είχαν ήδη πατήσει το πόδι τους στον ελλαδικό χώρο.

Βασιλιάς της Μακεδονίας την περίοδο εκείνη ήταν ο Φίλιππος ο Ε' ο οποίος διαισθάνθηκε τις επικίνδυνες επεκτατικές διαθέσεις των ρωμαίων σχετικά νωρίς και συμμαχησε με τον Αννίβα τον Καρχηδόνιο εναντίον τους. Αυτό δεν άρεσε καθόλου στους Ρωμαίους οι οποίοι εκμεταλλεύονταν τις εσωτερικές διαμάχες και διαφορές μεταξύ των Ελλήνων, δεν άργησαν να αρπάξουν την πρώτη ευκαιρία που τους δόθηκε και συμμαχησαν με ελληνικές πόλεις που ζήτησαν την βοήθειά τους. Έτσι για μια ακόμη φορά οι Έλληνες χωρίστηκαν στα δύο καταπατώντας την παλιά συνθήκη της Αχαϊκής συμπολιτείας η οποία απαγόρευε πολέμους μεταξύ τους και την συμμαχία με αλλοεθνείς εναντίον Ελλήνων. Όλοι ήταν αναστατωμένοι, και απ' ότι ακούγαμε από ανωτέρους αξιωματικούς, η σύγκρουση ήταν αναπόφευκτη. Δεν είχαμε καλά καλά τελειώσει την εκπαίδευση και απ' ότι φαινόταν θα παίρναμε το βάπτισμα του πυρός πολύ γρήγορα. Έχοντας ολοκληρώσει την εκπαίδευση μου και στην δεύτερη ειδικότητα σαν τοξότης, ρώτησα έναν αξιωματικό πότε θα γύριζα ξανά πίσω στις φάλαγγες.

«Οι φάλαγγες τοξότη έχουν ήδη ξεκινήσει για νότια, από χθες, και αύριο το μεσημέρι ξεκινάμε και εμείς» είπε. (Οι φάλαγγες τοξότη έχουν ήδη ξεκινήσει για νότια από χθες). Είχα μείνει παγωμένος σαν άγαλμα και η φράση αυτή ηχούσε συνεχώς για λίγο χρόνο μέσα σ' αυτιά μου. Σκέφτηκα τους δυο παιδικούς μου φίλους, τον Αρισταγόρα και τον Καλλικράτη, και τις προσπάθειες και τα τεχνάσματα που κάναμε για να μείνουμε μαζί, από την πρώτη κιόλας μέρα κατάταξής μας στο Μακεδονικό στράτευμα. Τώρα πια έχουμε χωρίσει και σκορπιστεί για τα καλά, και δεν ήξερα αν και πότε θα τους ξαναβλέπα. «Εμείς». Τι ήθελε να πει μ' αυτό ο αξιωματικός; Έτρεξα κατευθείαν προς την αποθήκη εξοπλισμού, ο Λύκος θα ήξερε σίγουρα να μου πει σκέφτηκα.

«Καλά που ήρθες νεαρέ» μου είπε μπαίνοντας. «Έχω να ετοιμάσω βασικό εξοπλισμό για όλους τους καινούργιους και θα χρειαστώ την βοήθειά σου, ξεκίνα να γεμίζεις αυτές τις φαρέτρες από 12 βέλη την κάθε μία». Στο πρόσωπο του έβλεπες πολύ καθαρά ότι δεν είχε καθόλου όρεξη για συζήτηση, αλλά και γω δεν άντεχα να μην ρωτήσω, ήθελα να μάθω.

«Ξέρεις Λύκε» του είπα καθώς έβαζα βέλη στις φαρέτρες. «Ένας αξιωματικός μου είπε ότι οι φάλαγγες...».

«Ξέρω, ξέρω έχουν φύγει από χθες, και αύριο το μεσημέρι θα τους ακολουθήσουμε και εμείς». Με έκοψε όμως κατευθείαν όταν κατάλαβε ότι θα συνέχιζα κι άλλο τις ερωτήσεις λέγοντας. «Άκου να δεις Πρωτέα, θα στα πω πολύ γρήγορα γιατί δεν έχουμε χρόνο. Οι λόχοι κάτω στην πρώτη γραμμή χρειάζονται ενισχύσεις και υποστήριξη, και από σήμερα εσύ όπως και οι υπόλοιποι καινούργιοι, είστε μόνο τοξότες και τίποτα άλλο».

Από τα λόγια του Λύκου κατάλαβα την σοβαρότητα της κατάστασης, και ένιωσα να ωριμάζω απότομα, συνεχίζοντας μηχανικά, και χωρίς να ξαναβγάλω μιλιάρη, την προετοιμασία του εξοπλισμού. Την επόμενη μέρα όλοι ήταν παρεταγμένοι κατά ομάδες έξω από την αποθήκη εξοπλισμού για να παραλάβουν. Εγώ ήμουν μέσα, και μαζί με τον Λύκο κάναμε έναν τελευταίο έλεγχο στα τόξα. Υπήρχαν και δύο άλλα άτομα που γνώριζαν πολύ καλά γραφή και ανάγνωση οι οποίοι κατέγραφαν επίσημα τον κάθε τοξότη και τον εξοπλισμό που παραλάμβανε. Είχαμε σχεδόν τελειώσει λίγο πριν από το μεσημέρι και σε λίγο θα ξεκινούσαμε. Ήμουν βοηθός αποθηκάριου και αυτό σήμαινε ότι θα έφευγα τελευταίος από τον χώρο. Ο Λύκος θα έμενε για να φορτώσει εργαλεία και πρώτες ύλες για τον εξοπλισμό στις άμαξες που θα ακολουθούσαν πίσω μας. Άρπαξα βιαστικά τα πράγματά μου όταν τελειώσαμε και πήγα να τον χαιρετήσω.

Συνεχίζεται

Γυναικεία ειδώλια από λακκοειδή τάφο

ως εκ τούτου, κυριάρχησε στην Πελοπόννησο.

Το 1823, στο Άστρος, έγινε η Β' Εθνοσυνέλευση κατά την οποία καταργήθηκαν όλες οι τοπικές εξουσίες και η νομοθετική εξουσία πέρασε στην πολιτική παράταξη του Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου. Στην Εθνοσυνέλευση αυτή, ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης στην προσπάθειά του να πάρει τον έλεγχο της νομοθετικής εξουσίας ηττήθηκε, με αποτέλεσμα οι συγκρούσεις και οι διαμάχες που ακολούθησαν να οδηγήσουν στην πρώτη εμφύλια διαμάχη. Η πρώτη αυτή διαμάχη του 1823 ήταν η αρχή του κακού, καθώς τον Μάρτιο του 1824 ξέσπασε ο δεύτερος εμφύλιος, λόγω της μόνιμης πλέον αντιπαράθεσης των στρατιωτικών και πολιτικών παρατάξεων με τελική επικράτηση της πολιτικής παράταξης του Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου που είχε ως αποτέλεσμα την φυλάκιση του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη στην νήσο Ύδρα το 1825. Το ίδιο όμως έτος αποφυλακίζεται λόγω της επικείμενης απειλής του Ιμπραήμ στον αγώνα της Επανάστασης.

Ας δούμε τώρα, συνοπτικά, ποιος ήταν ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης και το έργο του στον Ιερό Αγώνα της Επανάστασης του 1821 για την απελευθέρωση της υπόδουλης Ελλάδας από τον Τούρκο δυνάστη.

Ο πατέρας του Κωνσταντής στα απομνημονεύματά του γράφει: «γεννήθηκε στα 1770, Απριλίου 3, την Δευτέρα της Λαμπρής ... εις ένα βουνό, εις ένα δέντρο από κάτω, εις την παλαιά Μεσσηνία, ονομαζόμενο Ραμαβούνι».

Γεννήθηκε λοιπόν την 3η Απριλίου 1770 στην Παλαιά Μεσσηνία.

Την 1 Δεκεμβρίου 1818 μυσήθηκε στην Φιλική Εταιρεία μαζί με άλλους στον ναό του Αγ. Γεωργίου στην Ζάκυνθο. Συνάντησε τον Ιωάννη Καποδίστρια στην Κέρκυρα, πριν επιστρέψει στην Πελοπόννησο και όπως ο ίδιος γράφει «ομιλήσαμε πολλά περί της υποθέσεως». Στα τέλη του 1820 ειδοποιήθηκε από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη να είναι έτοιμος για την 25 Μαρτίου γιατί η ημέρα αυτή θα ήταν η ημέρα έναρξης της Επανάστασης.

Μέχρι την 23η Σεπτεμβρίου 1821 απελευθερώνει μέχρι και το κέντρο της Πελοποννήσου ενώ, την 26η Ιουλίου 1822 νικάει την στρατιά του Μαχμούτ Πασά από την Δράμα του Δράμαλη στα Δερβενάκια.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης με τους αγώνες

Εμφύλιες διαμάχες του 1821

Οι φυλακίσεις και η φρικτή καταδίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη

Αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα της φυλής μας, από τους αρχαίους χρόνους μέχρι και σήμερα, από τους Πελοποννησιακούς Πολέμους μέχρι και τον εμφύλιο πόλεμο της δεκαετίας του 40, ό,τι καλό επιτυγχάνουμε και δημιουργούμε στην συνέχεια να το γκρεμίζουμε και να το καταστρέφουμε. Γιατί; Γιατί είμαστε λαός που αποβλέπει μόνο στο ατομικό, ιδιοτελές συμφέρον και όχι στο Εθνικό.

Έτσι το 1821, εμφύλιες διαμάχες των επαναστατημένων Ελλήνων ξέσπασαν ακόμη και κατά την διάρκεια της Επανάστασης και συνεχίστηκαν και μετά από αυτήν, θέτοντας σε κίνδυνο την καταστολή του αγώνα της απελευθέρωσης του Έθνους από τον Τουρκικό ζυγό, για χάρη πολιτικών βλέψεων, ατομικών ματαιοδοξιών και ιδιοτελών συμφερόντων και παραβλέποντας την αρχαία ρήση του Δημόκριτου «εμφύλιος πόλεμος είναι κακό και για τα δύο μέρη γιατί το ίδιο είναι η καταστροφή και για τους νικητές και για τους νικημένους» («Στάσις εμφύλιος ες εκατέρα κακόν και γαρ νικέουσι και ησσωμένοις ομοίη φθορή»).

Καταρχάς, ας πάρουμε τα γεγονότα από την αρχή, λίγους μήνες μετά την έναρξη της Επανάστασης. Τον Ιανουάριο του 1822 εμφανίστηκαν οι πρώτες αντιπαράθεσεις, αντιπαλότητες μεταξύ των Ελλήνων, με τις εμφύλιες διαμάχες να τροφοδοτούνται από πολιτικούς κυρίως παράγοντες. Συγκεκριμένα, τον Ιανουάριο του 1822 έγινε η πρώτη Εθνοσυνέλευση στην Επίδαυρο, κατά την ο-

ποία επικυρώθηκε το πρώτο Σύνταγμα της Ελλάδας από τις τρεις πολιτικές παρατάξεις.

Η πρώτη πολιτική παράταξη του Αλέξανδρου Μαυροκορδάτου αποτελείτο από τον Κουντουριώτη, τον Νέγρη και τον Κωλέτη, είχε υπό τον έλεγχο της την εκτελεστική εξουσία και υποστήριζε την πολιτική εννοποίηση όλων των περιοχών που απελευθερώνονταν.

Η δεύτερη πολιτική παράταξη του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη υποστηριζόταν κυρίως από τους προεστούς της Πελοποννήσου, έλεγχε την νομοθετική εξουσία και υπεράσπιζε την διατήρηση των τοπικών εξουσιών σε ένα, θα μπορούσαμε να πούμε, «ομοσπονδιακό πλαίσιο».

Η τρίτη πολιτική παράταξη γεννήθηκε μέσα από τα σπλάχνα των πολεμιστών του 21, μέσα από τον αγώνα, από τον στρατό που πολεμούσε για την ανεξαρτησία της πατρίδας, με ηγέτη, ποιον άλλον, από τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη. Η πολιτική αυτή παράταξη του στρατού επιθυμούσε την πολιτική εννοποίηση και όχι την διάιρεση της πολιτικής εξουσίας και κατά συνέπεια ήρθε σε αντίθεση με τους προεστούς και την παράταξη του Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη.

Η ορθολογική και ανιδιοτελής πολιτική του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη σύντομα κατάφερε να περιορίσει την δύναμη και τις εξουσίες των προεστών και

του εναντίον των Τούρκων είχε πλέον επιβληθεί ως η κορυφαία στρατιωτική μορφή και ηγέτης της Επανάστασης. Με τις νίκες του όχι μόνο παγίωσε την Επανάσταση αλλά ανόρθωσε το ηθικό των διστακτικών και απαισιόδοξων. Με την έγκαιρη συμβιβαστική του επέμβαση απεσώβησε τον κίνδυνο μιας ακόμη εμφύλιας σύγκρουσης των προεστών της Πελοποννήσου με τους στρατιωτικούς και ιδιαίτερα με τον Δημήτριο Υψηλάντη, η οποία θα έθετει σε κίνδυνο την Επανάσταση παρά τις αρχικές της επιτυχίες.

Σύμφωνα με την αρχαία ρήση του Ομήρου «περιφρονήτης της φυλής, ασεβής και έρημος είναι αυτός που επιθυμεί τον τρομερό εμφύλιο πόλεμο» («Αφρήτωρ αθέμιτος ανέστιος έστιν εκείνος ος πολέμου έραται επιδημίω οκρούεντος») και μπροστά στον κίνδυνο της καταστολής της ανεξαρτησίας του Έθνους από την τρομερή σε ισχύ στρατιά του Ιμπραήμ, τόσο η κυβέρνηση όσο και ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης απέδειξαν με τις ενέργειές τους ότι δεν περιφρονούσαν τον Ελληνικό λαό, δεν έτρεφαν ασεβεία προς αυτόν και δεν επιθυμούσαν την συνέχιση των εμφύλιων διαμαχών. Έτσι λοιπόν, η μεν κυβέρνηση τον αποφυλάκισε στις 18 Μαΐου 1825 αναθέτοντάς του την αρχηγία των Ελληνικών δυνάμεων, ο δε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης παραμερίζοντας, για χάρη της συνέχισης του αγώνα και για την ανεξαρτησία της πατρίδας, τους λόγους φυλάκισής

του, απεδέχτηκε την αρχηγία και αμέσως άρχισε τον αγώνα κατά του Ιμπραήμ. Στην προσπάθειά του να συγκεντρώσει στρατό, συγκέντρωσε μόνο 6 000 άνδρες και με τον Δημήτριο Υψηλάντη, τον Μακρυγιάννη και την συνεργασία και άλλων οπλαρχηγών ανέλαβαν τον άνισο αγώνα εναντίον του Ιμπραήμ ο οποίος υπερτερούσε τόσο αριθμητικά όσο και σε θέματα οργάνωσης, με αποτέλεσμα την επικράτησή του σε όλη την Πελοπόννησο.

Στην πρόσκληση / απαίτηση του Ιμπραήμ προς τους κατοίκους της Μεσσηνίας να εγκαταλείψουν τον αγώνα και να προσκυνήσουν, ο Κολοκοτρώνης του απάντησε: «πέτρα απάνω στην πέτρα να μην μείνει, εμείς δεν προσκυνούμε. Μόνο ένας Έλληνας να μείνει εμείς θα πολεμούμε και μην ελπίζεις πως την γη μας θα την κάνεις δική σου» πιστεύοντας ακράδαντα ότι η Ελευθερία δεν χαρίζεται αλλά διεκδικείται και σύμφωνα με την λαϊκή παροιμία «κάλλιο πουλάκι στο κλαδί παρά πουλάκι στο κλουβί». Έτσι συνέχισε τον αγώνα για την Ελευθερία με κλεφτοπόλεμο, έχοντας μαζί με τα παλικάρια του στρώμα τις βουνοκορφές, μαξιλάρι τα άρματα τους και πάπλωμα τα άστρα και το φεγγάρι του ουρανού.

Μετά το πέρας των πολεμικών συγκρούσεων με τους Τούρκους και την ανεξαρτησία του Έθνους, η δράση του συνεχίστηκε, συμμετέχοντας στην πολιτική σκηνή του τόπου, τόσο στην εποχή του Καποδίστρια καθώς επίσης και κατά την διάρκεια της Βασιλείας και της αντιβασιλείας του Όθωνα.

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης ήταν, λοιπόν, ένας χαρισματικός ηγέτης, γενναίος, επιβάλλετο στα πλήθη με πειθώ, δίκαιος και ο πλέον κατάλληλος στην διαχείριση των κρίσεων.

Αυτός είναι ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, αναμβίβολα η μεγαλύτερη μορφή του 1821. Ο ήρωας που πολεμήθηκε πολύ από την τότε πολιτική ηγεσία του Ελληνικού κράτους για την Ελευθερία του οποίου θυσίασε την προσωπική και οικογενειακή του ζωή, που φυλακίστηκε και καταδικάστηκε άδικα από το ίδιο το Ελληνικό κράτος που για την ανεξαρτησία του πολέμησε.

Ας δούμε τώρα πως φτάσαμε στην πρώτη φυλάκισή του και στην συνέχεια στην δεύτερη και την φρικτή καταδίκη του σε θάνατο.

Η πρώτη φυλάκιση του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη

Η κυβέρνηση Γ. Κουντουριώτη είχε λάβει δάνειο από την Αγγλία με υποθήκη τα Εθνικά Κτήματα, η κακοδιαχείριση του οποίου έφερε προστριβές στην κυβέρνηση (κάτι μας θυμίζει και επί των ημερών μας αυτή η κακοδιαχείριση των δανείων...). Συνεπώς, πολλοί Πελοποννήσιοι απομακρύθηκαν από την κυβέρνηση και ενώθηκαν με τον Θ. Κολοκοτρώνη, με αποτέλεσμα ο Γ. Κουντουριώτης να διατάξει να σταλούν κυβερνητικές δυνάμεις στην Πελοπόννησο για την επιβολή και τήρηση της τάξεως καθώς και την είσπραξη των φόρων. Οι Πελοποννήσιοι όμως αρνήθηκαν να πληρώσουν και έτσι δόθηκε το έναυσμα των αδελφοκτόνων συγκρούσεων στις οποίες τελικά οι πολιτικές – κυβερνητικές δυνάμεις αρχικώς ηττήθηκαν. Στην συνέχεια η Κυβέρνηση διέπραξε ένα ακόμη λάθος, το να χρησιμοποιήσει τα λεφτά του δανείου για τις εμφύλιες ιδιοτέλειές της, αντί να τα αξιοποιήσει στον αγώνα κατά των Τούρκων. Στις εμφύλιες συρράξεις που ακολούθησαν σκοτώνεται την 13η Νοεμβρίου 1824 ο γιός του Θ. Κολοκοτρώνη, ο Πάνος. Τότε ο Θ. Κολοκοτρώνης, λόγω του χαμού του γιού του, αποσύρεται και με παρέμβαση του Δ. Πλαπούτα παραδίδεται για να σταματήσει η εμφύλια διαμάχη. Με την παράδοσή του φυλακίζεται και στην συνέχεια παραδόθηκαν και φυλακίστηκαν οι Δεληγιανναίοι, οι Νοταράδες, ο Φραντζής και ο Γρίβας.

Επειδή όμως ο επαναστατικός αγώνας δεν πήγαινε καλά, μέρος των χρημάτων του δανείου κατασπαταλήθηκε για άλλους σκοπούς, συμπεριλαμβανομένης της προαναφερθείσας εμφύλιας σύρραξης και όχι για τον σκοπό που πάρθηκε, η κυβέρνηση Γ. Κουντουριώτη αναγκάστηκε την 18η Μαΐου 1825 να αποφυλακίσει τον Θ. Κολοκοτρώνη, ο οποίος στην συνέχεια έκανε ότι ήταν δυνατό για να κρατήσει τον αγώνα της Επανάστασης ζωντανό, μέχρι που οι Μεγάλες Δυνάμεις αποφάσισαν την ίδρυση του Ελληνικού Κράτους.

Η άδικη δίκη και η καταδίκη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη

Οι περιπέτειες όμως του ήρωα της Επανάστασης του 1821 συνεχίζονται...

Στις 6 Σεπτεμβρίου 1833 φυλακίστηκε στο Ιστοκάλι του Ναυπλίου με την κατηγορία ότι ετοίμαζε συνωμοσία με τον Δημήτριο Πλαπούτα και με άλλους

κράτειας.

Έζησε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του στην Αθή-

να, στην οδό Λέκκα και πέθανε στις 4 Φεβρουαρίου 1843. Πέθανε φτωχός αλλά δοξασμένος, άρχοντας, σύμφωνα με την αρχαία ρήση του Ισοκράτη που αναφέρει ότι «από την διαχείριση των κοινών να φεύγεις όχι πιο πλούσιος αλλά πιο δοξασμένος» και σύμφωνα με τον Πλάτωνα που υποστηρίζει ότι «ο πραγματικός άρχοντας δεν είναι φτιαγμένος από την φύση να αποβλέπει στο δικό του συμφέρον αλλά στο συμφέρον των πολιτών».

Πέθανε λοιπόν την 4η Φεβρουαρίου 1843, αφού προηγουμένως με τους αγώνες του συνετέλεσε αποφασιστικά και αποτελεσματικά στην απελευθέρωση της Πελοποννήσου, θέτωντας έτσι τα θεμέλια για την ίδρυση του Ελληνικού κράτους.

Δεν ξέρουμε ποια θα ήταν σήμερα η μοίρα του Έθνους μας αν δεν υπήρχε ο ήρωας αυτός του 1821. Παρόλα αυτά η τότε πολιτική ηγεσία τον πολέμησε με ύπουλα και ψευδή μέσα, τον φυλάκισε τον καταδίκασε εις θάνατον για πολιτικά, ιδιοτελή και ξένα συμφέροντα.

Ο Θ. Κολοκοτρώνης αναμφίβολα είναι ο μεγαλύτερος μαχητής του 1821 που αφιέρωσε την προσωπική και οικογενειακή του ζωή για την απελευθέρωση του Έθνους μας, για να ζούμε εμείς οι νεότεροι Έλληνες ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ.

Αλήθεια, όμως, αναγνωρίζουμε το έργο του; Είμαστε ευγνώμονες για αυτό; Έμπρακτα το αποδείξαμε ή το αποδεικνύουμε; Επιτρέψτε μου να εκφράσω κά-

ποια αμφιβολία για το πόσο ευγνώμονες είμαστε για το απελευθερωτικό έργο του. Γιατί; Γιατί περπατώντας στις κεντρικές λεωφόρους της Αθήνας βλέπουμε ονομασίες λεωφόρων όπως Βασιλίσσης Αμαλίας, Βασιλίσσης Σοφίας, Βασιλέως Κωνσταντίνου, Αλεξάνδρας, Ελ. Βενιζέλου κλπ. και μετά λύπης μου διαπιστώνω ότι δεν υπάρχει ονομασία λεωφόρου που να κοσμεί το όνομα του Θ. Κολοκοτρώνη. Γιατί; Οι προαναφερόμενοι προσέφεραν περισσότερα στο Έθνος μας από τον ήρωα του Μωριά;

Γι' αυτό σε ένδειξη ελάχιστης τιμής και ευγνωμοσύνης απέναντι στον Θεόσταλο αυτόν ήρωα του 1821, γέννημα – θρέμμα της Ελλάδας, θα μπορούσε να μετονομαστεί σε λεωφόρο Θ. Κολοκοτρώνη κάποια από τις λεωφόρους της Αθήνας, όπως για παράδειγμα η λεωφόρος Σταδίου. Έχοντας το γνώθι σαυτόν είμαι ο τελευταίος που θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια πρόταση αλλά αισθάνομαι την εθνική υποχρέωση, μέσω των Οφίτικων Νέων, να απευθυνθώ στους αρμοδίους φορείς των Αθηνών, τόσο πολιτικούς όσο και δημοτικούς φορείς, να ενεργήσουν για μια τέτοια πράξη.

Υ.Γ. το παρόν άρθρο γράφτηκε σε απάντηση κάποιων συκοφαντικών δημοσιεύσεων που δέχτηκε πρόσφατα το όνομα του Θ. Κολοκοτρώνη.

του Χρήστου Γιανταμίδα
Απόστρατου Αξιωματικού
του Πολεμικού Ναυτικού

συνεργάτες με σκοπό την ανατροπή του Όθωνα και την πρόκληση ταραχών. Τώρα ποιος ή ποιοι κρύβονται πίσω από αυτήν την κατηγορία, ποιοι διέδωσαν τις φήμες αυτές περί δήθεν συνωμοσίας δεν είναι της παρούσης να αναφερθούν...

Στις 10 Μαΐου 1834, ο Θ. Κολοκοτρώνης και ο Δ. Πλαπούτας καταδικάζονται σε κεφαλική ποινή δια της λαιμητόμου μέσα σε 24 ώρες στην πλατεία του Ναυπλίου παρότι δεν βρέθηκαν ενοχοποιητικά στοιχεία και παρά την αντίθεση / διαφωνία του προέδρου του δικαστηρίου Αναστάσιου Πολυζωΐδη και του δικαστή Γ. Τερτσέτη. Κατά την ανάγνωση της καταδικαστικής απόφασης, μια απελπισμένη – αγανακτισμένη φωνή κάποιου συμπολεμιστή του για την ελευθερία της πατρίδας ακούστηκε βροντερά: «Άδικα σε σκοτώνουν Στρατηγέ». Τότε ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ο ήρωας του 1821, το λιοντάρι της Τριπολιτσάς και των Δερβενακίων απάντησε με την ιστορική φράση «καλύτερα να σε σκοτώνουν άδικα παρά να σε σκοτώνουν δίκαια». Η απόφαση τελικά μετατράπηκε σε ισόβια από τον Όθωνα, λόγω της αγανάκτησης και της κατακραυγής του Ελληνικού λαού, στην συνέχεια του απέννημε χάρη, τον προήγαγε σε αντιστράτηγο και τον διόρισε σύμβουλο της Επι-

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΟΦΕΩΣ

του Δημ. Β. Χατζηιωαννίδη (1899-1988)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

Προχωρήσαμε απολαμβάνοντας την ωραία θέα της εκτεταμένης πεδιάδας και φθάσαμε στο γνωστό μας χάνι, όπου είχαμε μείνει στον ερχομό μας. Αναγκαστικά μείναμε εκεί επειδή δεν μας έμεινε πολύς καιρός ίσα με το βράδυ.

Κοιμηθήκαμε σαν λαοί. Τα παιδιά, οι Τούρκοι τραγουδούσαν από την χαρά τους. Ο χαντζής δυσχεραστήθηκε και έκανε παρατήρηση ότι δεν επέτρεπε μέσα στο χάνι τραγούδια και επέβαλε ησυχία.

Προς τα ξημερώματα ξεκινήσαμε. Ανεβαίνοντας στο βουνό Σοανλή άρχισε να γλυκοχαράζει η ανατολή του ηλίου. Όταν φθάσαμε στην κορυφή του και είδαμε τη θάλασσα, ο ήλιος είχε ανεβεί ψηλά. Το θέαμα της θάλασσας ήτο μαγευτικότατο, όχι όμως λιγότερο μαγευτικό ήτο το βουνό, όπου πριν τρεις ημέρες βαδίζαμε με χιόνι ίσαμε το γόνατο, ενώ ο τσουχτερός αέρας μας πάγωνε μέσα στη σκοτεινή ομίχλη.

Θυμήθηκα το «θάλαττα, θάλαττα» των μυρίων του Ξενοφώντος. Όταν ύστερον από πορεία ημερών αντικρύζει τις την θάλασσα από ύψωμα και του φαίνεται σαν να τη φθάνει με το χέρι, είναι απερίγραπτος ο ενθουσιασμός ανθρώπων συνηθισμένων στη θέα της.

Εξάλλου τα αναβλύζοντα νερά εκυλίωντο γάργαρα προς το ποτάμι σχηματίζοντα ρυάκια ανάμεσα από καταπράσινα και λουλουδιασμένα τοπία, όπου έβοσκαν αγέλες αγελάδων, οι δε βοσκοί γύριζαν ολόγυρά των περήφανοι με τους αυλούς στο χέρι.

Εμείς όμως δεν είχαμε καιρό να θαυμάσουμε και απολαύσουμε παρόμοια θεάματα, αλλά βάδην μπρος, σχεδόν τροχάδην, κατηφορίζαμε από μονοπάτια πιο κοφτά.

Συχνά τα παιδιά, άμα έβλεπαν κανένα να ανέρχεται επαναλάμβαναν την αναφώνηση «πατισαχούμ τζοκ γιασά».

Στο μέσον του βουνού συναντήσαμε στρατιώτες που ανήρχοντο με φορτωμένα άλογα, «μεκιαρέ», όταν δε άκουσαν τις φωνές σάσπισαν και ρωτούσαν «τι τρέχει παιδιά, τι συμβαίνει;». «Τι να είναι, το και το, πήγαμε και μας απέλυσαν και πάμε σπίτια μας» και αμέσως «πατισαχούμ τζοκ γιασά». Χάρηκαν οι στρατιώτες και μελαγχολικά και ζηλιάρικα έλεγαν, «βρε παιδιά και εμείς πότε θα απολυθούμε;», «ισανλά, ισανλά», άμποτε να απολυθείτε και σεις, «πατισαχούμ τζοκ γιασά».

Το ποτάμι κάτω, ο Όφης ποταμός, κυλούσε ήρεμα με τα νερά του καθαρά τώρα. Ακολουθήσαμε την ίδια διαδρομή της ανόδου και χωρίς να σταματήσουμε πουθενά προχωρούσαμε. Οι χωροφύλακες που συναντούσαμε διάβαζαν το χαρτί, το —απολυτήριο— και ζάρωναν τα μούτρα τους. Όταν φθάσαμε στο παζάρι Κοβτού δεν μας πίστεψαν στο τι λέγαμε και μας περικύκλωσαν ώσπου έφεραν το χαρτί στον προϊστάμενό τους. Βάδην εμπρός φτάσαμε στον Τασχανά, περάσαμε από το γεφύρι στην άλλη πλευρά του ποταμού και ανηφορίσαμε προς το τούρκικο χωριό Χαλμάν. Νύχτωσε, χτυπήσαμε την πόρτα ενός Τούρκου και τον παρακαλέσαμε να μας μονάσουν, γιατί είμεθα και ερχόμεθα κτλ. Ο Τούρκος νοικοκύρης μα δέχθηκε με χαρά για την είδηση της απολυσεώς μας, που το λογάρισε καλό σημάδι, καθόσον ο πόλεμος εξακολουθούσε ακόμη. Μας έφερε σε ένα διπλανό σπίτι ακατοίκητο. Οι νοικοκυραίοι είχαν πάει στην προσφυγιά κατά την Ρωσική κατοχή και δεν επέστρεψαν μέχρι τότε. Θέλησε να μας φέρει φαγητό. Έχουμε τι να φάμε, του είπαμε, μόνον να ησυχάσουμε, καθότι ήμασταν καταβεβλημένοι από την κούραση, ψόφιοι κυριολεκτικώς. «Βρε παιδιά, μας είπε χαρούμενος, τώρα θα αγοράσω ένα ελμαλή. Το λεγόμενο «ελμαλή» ήτο τουφέκι μάουζερ με ένα εξόγκωμα, σαν μήλο στο κοντάκι, κοντά και πιο κάτω από την σκανδάλη. Για κάτι τέτοια ψοφούσαν οι Τούρκοι, τόσο πολύ τα αγαπούσαν.

Κοιμηθήκαμε σαν πεθαμένοι. Το πρωί 14 Αυγού-

στου αποχαιρέτησαμε τον Τούρκο ευχαριστούντες τον για την φιλοξενία του.

Ανηφορίσαμε και φθάσαμε στους πρόποδες του βουνού Τσοσ, όπου υπήρχε μια πεδιάδα και νερό, πηγή, κοντά στον δρόμο. Καθήσαμε και φάγαμε. Παραπέρα φθάσαμε στην άλλη πλευρά του βουνού και κατηφορίσαμε προς το μέρος του ψυχρού ποταμού, στο χωριό Γεβάν.

Για να περάσουμε το ποτάμι δεν πήγαμε προς το γεφύρι του Γίγα, αλλά κατεβήκαμε κατ' ευθείαν κάτω, μπήκαμε στο νερό και πιο πέρα φθάσαμε στο Καρόν (όνομα χωραφιών), όπου ήσαν τα χωράφια μας.

Στον φρενοβλαβή Γιγώτη, που κουβαλούσαμε μαζί μας, δείξαμε το δρόμο απ' όπου να πάει στο χωριό του.

Φθάσαμε αισίως στο σπίτι ακριβώς μετά από ταλαιπωρία δέκα ημερών. Ξεκινήσαμε την 4η Αυγούστου και την 14ην ήμασταν πάλι στα σπίτια μας. Χαρά Θεού. Ο κόσμος άκουε τον ερχομό μας και δεν το πίστευε.

Ήτο η νηστεία του Δεκαπενταύγουστου. Ο παπάς του χωριού μας ο μακαρίτης Παπαγιάννης, του οποίου ο μεγαλύτερος γιος ήταν μαζί μας, πήγαινε πρωί και βράδυ στην εκκλησία και έκανε παράκληση, από την οποία δεν έλειπε και η γιαγιά μου, καθώς και η γριά γειτόνισσα της η Σουσάνα. Και με το «Παναγία να φέρεις ατα», έκανε και εκείνη το θαύμα της.

Διότι τι άλλο ήτο παρά ένα θαύμα, αντί να φθάσουμε στο Κάρς, να αλλάξουμε πορεία και με το «πατισαχούμ τζοκ γιασά» να γυρίσουμε μετά δέκα ημέρες, την παραμονή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στα σπίτια μας.

Την άλλη ημέρα 15 Αυγούστου πήγαμε στην εκκλησία της Παναγίας, στου Ζουρέλ, που γιόρταζε και μετά την λειτουργία επιστρέψαμε κατενθουσιασμένοι.

Τοιουτοτρόπως τελείωσε μια περιπέτεια της ζωής μας που μας έγινε και γνώμων εις το υπόλοιπο της εκεί παραμονής μας.

40. Κόφτωσε και κατακόφτω σε

Δεν ήσαν ιατροί στον Όφι. Αν κανένας είχε ανάγκη από γιατρό και διέθετε τα μέσα, έπρεπε να πάει με καΐκι στην Τραπεζούντα.

Εις την αγοράν του Όφους υπήρχε επί πολλά χρόνια ένας Τούρκος, λεγόμενος Χατζή Οσμάν εφέντης, ο οποίος πουλούσε ρετινόλαδο και κάτι σκόνες «χοροσάν», «σαντουίνι» κ.α. και έδιδε πρακτικές οδηγίες για μικρούς και μεγάλους με την πείρα του. Φαίνεται, ήταν υπηρέτησε στο στρατό έτυχε να είναι σε υγειονομική υπηρεσία, απ' όπου απέκτησε τις γνώσεις του.

Και εις τον χωρίον Καβελάρ ήσαν δύο αδελφοί, «εφεντήδες», οι οποίοι έκαναν τον πρακτικό γιατρό. Γι' αυτούς ελέγετο ότι βρήκαν στο σπίτι τους κάτι παλιά βιβλία ιατρικής σε Ελληνική γλώσσα, τα πήγαν στην Κωνσταντινούπολη και τα μετέφρασαν στην Τουρκική και επί τη βάσει τούτων είχαν αναπτύξει τις ιατρικές τους

γνώσεις. Ωφελούσαν πολλούς, στα κρυολογήματα προ πάντων με «ζεστοκόπια», επίθεση θερμοφόρων και εθεράπευαν τα «γαλλικά πάθη» με ατμοθεραπεία, «φρενκ τουτσισί». Αγνοούμε όμως πώς την εφήρμοζαν.

Την μέθοδο αυτή του «φρενκ τουτσισί», χρησιμοποιούσαν και Τούρκοι χοτζάδες, Οφίται, ελληνόφωνοι, οι οποίοι πήγαιναν ξενιτιά στον Καύκασο, στην Απχαζία, στον καιρό του ραμαζανιού και έκαναν τις θρησκευτικές τελετές στους μουσουλμάνους των μερών εκείνων. Κάποτε ο εξ Ερζερούμ ασίδιμος Σωκράτης Μαυρίδης συνάντησε έναν τοιούτον χότζα στην περιφέρεια του Σοχούμ και του είπε: «δεν λες τώρα να ήσουνα Ρωμικός;» «το αίμα», απάντησε εκείνος- ελληνιστί βέβαια γελώντας, «νερό ου ίνεται».

Εις τους Έλληνας ήτο ένας χειρουργός πρακτικός, ο Γιορδάνης του Αξέν, εκ του χωριού Γίγα, αξιόλογος σε θεραπείες τραυμάτων, διαφόρων πληγών και προ πάντων στα κατάγματα.

Συνέβαινε συχνά να τραυματιστούν Τούρκοι σε συμπλοκές και ληστείες κ.α. Πήγαινε παντού καβάλα, έκοβε, έβγαζε τις σφαίρες από τα τραύματα, έπλενε,

απολύμαινε, έδενε και τα γιάτρευε κανονικά, αλλάζοντας τους επιδέσμους. Επίσης θεράπευε οιασδήποτε φύσεως πληγές. Αρμόδιος ήτο ωσαύτως και για κατάγματα. Ύστερα από πολύωρο θερμό μπάνιο στο μέρος του κατάγματος κόνιζε τούτο όπως το εννοούσε και το τύλιγε με ένα μίγμα από ασπράδι αυγού, ξύσματα σαπουνιού και αλεύρι σίτου, χτυπημένα πολύ καλά και βαλμένα στο μίγμα πάνω σε ένα πανί. Τούτο αφού εξηραίνεται εγίνετο ξυλώδες και συνεκράτει το πάσχον μέρος προς θεραπείαν. Σε σοβαρές περιπτώσεις προσεδένοντο επάνω από το δέμα του μίγματος και σχισμένα λεπτά κομμάτια από καλάμι, «καλαμιάσιμο». Ακριβώς όπως γίνεται σήμερα με το γύψο, επιστημονικώς. Άλλωστε δεν υπολειπόταν από την επίσημη θεραπεία, μόνο που έλειπε η ακτινοσκόπηση.

Αν το μέρος ήτο πρησμένο το τύλιγε με φρέσκα ψάρια ποταμού, πέστροφες και σε 24 ώρες εξεπρήζετο.

Είχε μάθει και τον μικρότερο γιο του, που τον βοήθουσε και έπειτα τον αντικατέστησε. Υπήρχαν και τούρκισες που θεράπευαν γυναικεία νοσήματα και άλλες που γήτευαν, δηλαδή με κάτι τροπάρια που ψιθύριζαν και κάτι κινήματα των χεριών, απομάκρυναν τα κακοποιά πνεύματα και θεράπευαν τους πάσχοντες.

Τούτο εξηγείται, όπως εχαρακτήρισε ο ιατρός Ιωακείμ Κωτίδης, ότι υπάρχουν ασθένειες οι οποίες μετά ορισμένο αριθμό ημερών υποχωρούν χωρίς καμιά θεραπεία. Αν λοιπόν σε αυτές τις ημέρες εγίνετο το γήτευμα, απεδίδετο η υποχώρηση στην θεραπεία με το γήτευμα και μεγαλοποιείτο ως θαυματουργός ο γητεύων.

Ήσαν και άνδρες που έκαναν αυτή τη δουλειά τα δε τροπάρια που ψιθύριζαν ήσαν φτιαγμένα στην Ελληνική γλώσσα, αν και οι ίδιοι ήσαν Τούρκοι — τουρκόφωνοι — και αποστηθιζόμενα ταύτα από γενεά σε γενεά περεφθάρησαν και δυσκόλως εννοείτο το περιεχόμενό των.

Από τους Έλληνας δεν ήτο κανένας. Ίσως διότι οι Έλληνες που σχημάτισαν τα Ελληνικά χωριά του Όφους ήσαν στην αρχή λίγοι, ένας ή κάμποσοι στο κάθε χωριό και δεν έτυχε σε αυτούς κανένας που γνώριζε κάτι παρόμοιο για να το μεταδώσει στους απογόνους του.

Ένας τοιούτος ήτο εις το χωριό Τζαλέκ, ειδικός για τα μάτια και είχε κληθεί να γιάτρευει μια μικρούλα που έπασχαν τα μάτια της και η οποία, αν και την έφεραν οι γονείς της στον ιατρό Θεοφύλακτο, οφθαλμολόγο εις την Τραπεζούντα, δεν έγινε καλά.

Ο γέρο Μεχμέτης, έτσι τον έλεγαν τον εν λόγω Τούρκο, κρατούσε το κεφάλι της μικρούλας από πίσω με την αριστερή παλάμη και με το δεξί χέρι έπαιρνε τον κόφτη, τον κρατούσε από το χερούλι και φοβερίζοντας με διάφορα κινήματα στον αέρα, κοντά στα πονεμένα μάτια, μουρμούριζε ένα τροπάρι. Κατόπιν αφού τελείωνε το ψιθύρισμα, πετούσε τον κόφτη πίσω στη ράχη του, από πάνω από το κεφάλι του, έφτυνε τα άρρωστα μάτια κρατώντας τα ανοικτά με τα δάκτυλα και ξανάρχιζε από την αρχή όπως και πρώτα και ύστερον και δια τρίτην φοράν και έτσι τελείωνε η θεραπεία της ημέρας, η οποία έπρεπε να συνεχισθεί ημέρες επτά.

Συνεχίζεται

Αναλύοντας τον χρόνο που πέρασε το 2010

Του Τερζίδη Αριστείδη «Δίκαιος»

Όπως γίνεται αιώνες τώρα, τα χρόνια έρχονται και φεύγουν και εμείς νιώθουμε την επίδραση τους στη ζωή μας. Έτσι τέλειωσε ο παλιός χρόνος του 2010 που είναι πια παρελθόν. Θα περιγράψω στην εφημερίδα μας, όσα καλά και δημιουργικά έγιναν στον Σύλλογό μας και στο χωριό.

Αρχίζω με τον Δωδεκαήμερο όπου γίνεται το έθιμο των Καλλάνδων στα Ποντιακά. Κάνοντας το έθιμο οι Σύλλογοι και η Εκκλησία, δυναμώνουν οικονομικά, παρόλη την κρίση που πιέζει την πατρίδα μας. Οι χωριανοί και φίλοι μας ανοίγουν την πόρτα τους και την καρδιά τους, και έδωσαν τον οβολόν τους. Να έχουν όλοι την ευλογία των ημερών και το ευχαριστώ το δικό μας.

ΓΕΝΑΡΗΣ

Όπως κάθε χρόνο έγινε η κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας στις 16-1-2010. Είναι οικογενειακή γιορτή του Συλλόγου και γεμίζει η αίθουσα του θεάτρου και δεν μας χωράει. Βραβεύτηκαν 14 νέοι φοιτητές Οφίτικης καταγωγής που πέρασαν στα ανώτερα εκπαιδευτικά ιδρύματα με το βραβείο του «Δασκάλου Χρήστου Τερζίδη».

ΑΝΟΙΞΗ

Στην κυριότερη εκδήλωση που κάνει ο Σύλλογος είναι τα Υψηλάντεια, που έχουν μεγάλη ποικιλία θεμάτων. Με την έναρξη γίνονται διάφορες μορφωτικές ομιλίες και δίνονται τα βραβεία Αλέξανδρος και Δημήτριος Υψηλάντης. Γίνονται αυγομαχίες, χορευτικά, θεατρική παράσταση, συμμετοχή στα ταφικά έθιμα και το τουρνουά Σκακιού. Είχε μεγάλη συμμετοχή και επιτυχία στο Σκάκι από όλη την Κεντρική και Δυτική Μακεδονία με (100) εκατό παίκτες. Έκθεση ζωγραφικής, και η Βυζαντινή χορωδία μας παρούσα.

Έκανε επίσκεψη η χορωδία μας στο Πατριαρχείο της Πόλης την Κυριακή της Σταυροπροσκυνήσεως. Επίσης πήγαν και στην Βουλγαρία όπου έψαλαν και τραγούδησαν.

Σε διαγωνισμό που έγινε από Ποντιακά Σωματεία για νέους καλλιτέχνες στην Λύρα και το τραγούδι, οι νέοι μας πήραν πρώτα και δεύτερα βραβεία.

Εκπλήξη έγινε από το Νηπιαγωγείο του χωριού παίζοντας παιδική θεατρική παράσταση. Ξάφνιασαν οι μικροί ηθοποιοί με την ερμηνεία των ρόλων τους με την αξία δασκάλα μας κ. Τσεντίδου Παναγιώτα.

Τον Μάιο στην ημέρα μνήμης της Γενοκτονίας των Ποντίων έγινε μνημόσυνο για τους Οφίτες προγόνους μας που χάθηκαν στα δύσκολα χρόνια εκεί στον Πόντο.

Ευχάριστο γεγονός είναι που χτίζονται πέντε (5) νέα σπίτια στο χωριό. Τα δύο (2) εντός. Δύο (2) έξω προς παλαιά Χράνη, δίπλα από τον Πευκώνα. Το πέμπτο είναι έτοιμο για κατοίκηση.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Ο Σύλλογος διοργάνωσε εκδρομή στον Πόντο, και έδωσε την ευκαιρία στους συμπατριώτες μας να επισκεφθούν τον αλησμόνητο Πόντο και την επαρχία Όφεις. Ήταν ένα προσκύνημα στα χωριά των γονιών μας, και γύρισαν όλοι ευχαριστημένοι με αυτά που είδαν στο ταξίδι τους.

Διεθνής επιτυχία του Πατριαρχείου να μπορέσει να γίνει Θεία Λειτουργία στο Μοναστήρι της Παναγίας Σουμελά, ύστερα από (88) χρόνια, από το 1922.

Η δεύτερη και σημαντική εκδήλωση του Συλλόγου είναι το Οφίτικο Συναπάντεμα. Η πλατεία του χωριού γεμίζει από φίλους και χωριανούς, που διασκεδάζουν και ανταμώνουν κάθε χρόνο με τους Πόντιους καλλιτέχνες, ντόπιους και ξένους. Είχαμε και τον χαρισματικό Λυράρη και τραγουδιστή Ματθαίο Τσαχουρίδη την δεύτερη μέρα 15-8 της Παναΐας. Ο Ματθαίος κατάφερε και έπαιξε ποινιακή λύρα το 2000 στα ανάκτορα των Άγγλων Βασιλέων στο Λονδίνο.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Πλούσια σε εκδηλώσεις η 17η Οκτώβρη 2010. Έγινε το πρωί αναβληθείς αγώνας ανωμάλου δρόμου αποστάσεως 11 χιλιομέτρων. Είχε μεγάλη συμμετοχή και επιτυχία. Το απόγευμα από τον Δήμο Κορινού και Δήμαρχο κ. Νίκο Αβραμίδη, έγινε η τοποθέτηση μεταλικής ποντιακής Λύρας στην πλατεία Υψηλάντων του χωριού. Η βυζαντινή χορωδία μας έψαλε και τραγούδησε για την αφιέρωση στο μνημείο για τον άξιο Λυράρη Γώγο Πετρίδη.

Στη συνέχεια έγινε η τελετή της ΠΥΡΑΣ. Αφιερω-

μένο στην ΕΙΡΗΝΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ. Είχε να παιχτεί στο χωριό από το 1962. Τυχεροί αυτοί που βρέθηκαν στην πλατεία και απόλαυσαν την όμορφη αυτή εκδήλωση, με πλούσιο θέαμα και μεγάλο νόημα. Ως υπεύθυνος αυτής της παρουσίασης θεωρώ υποχρέωσή μου να ευχαριστήσω, εκτός από το Δ.Σ. του Συλλόγου, και τα παιδιά που έπαιξαν τους ρόλους και όσους βοήθησαν με διάφορα υλικά και κατασκευές. Τον Μεγαλόπουλο Γιάννη του Γ., τον Τερζίδη Παναγιώτη του Β., την Κανταρίδου Βάσω, τον Βασιλειάδη Χρήστο του Δ., και τον Μιχάλη Μαρούλα από Κορινό.

Έγινε και αυτό. Επιτέλους γυρίσαμε στα παλιά. Ο Χρήστος Μαυρόπουλος του Δ. και ο Αδαμίδης Κώστας πρωτοτύπησαν. Έσπειραν καλαμπόκι και με παραδοσιακό τρόπο έκαναν την δουλειά. «Το σασαλίσιμα, τα χοσιότια ασά ρόκας. Με το τρίψιμο εβγάλανε τα κοκιά ασά κουτούνια». Όπως τον παλιό καιρό στο χωριό μαζευόταν τα βράδια με παρέες (αργατίας) και γινότανε η δουλειά λέγοντας παραμύθια (μεσέλια) και διάφορα ανέκδοτα, όλοι μονιασμένοι και αγαπημένοι. Μήπως ήρθε ο καιρός να ξαναγυρίσουμε στον παλιό τρόπο αγροτικής ζωής;

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

ΔΗΜΟΣ ΚΟΡΙΝΟΥ «ΤΕΛΟΣ». Στις εκλογές για τοπική Αυτοδιοίκηση, έγιναν πολλές αλλαγές στον τόπο μας. Έφυγαν ή διαλύθηκαν οι μικροί Δήμοι, και γίνανε μεγάλοι όπως λέμε για εμάς 7+1= ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ «Η ισχύς εν τη ενώσει». Ο Δήμαρχός μας Αβραμίδης Νίκος μαζί με το Δ.Σ., έκανε ότι μπορούσε στη θητεία του για τον Δήμο, και για το χωριό μας. Έργα που έμειναν. Έργα όπως η πεζοδρόμηση και φωτισμός των κεντρικών δρόμων μέχρι τον Κ. Αγιάνην. Δύο νέες παιδικές χαρές έξω από το χωριό. Έγινε η οδοσήμανση και μπήκαν ονόματα σε κάθε δρόμο του χωριού που μας θυμίζουν τον Πόντο, τον Όφι, και τα οχτώ Ελληνικά χωριά του. Όπως την Κρηνίτα, την Χάλδη (Χαλτ), το Κουρίτς, το Ζουρέλ, την Κοφκία, τον Γίγα, τον Λέκα, και την Ζησινώ. Θα μας θυμίζουν συνέχεια τον τόπο που γεννήθηκαν οι παππούδες και γονείς μας. Επίσης έγιναν η ασφαλτόστρωση των δρόμων. Προέκταση της Οδού Δασκάλου Χρήστου Τερζίδη μέχρι τον Ναό της Αγίας Τριάδας. Και τον δρόμο Ζησινού από την Όφεις μέχρι την Πόντου. Ελπίζουμε τώρα με τον μεγάλο Δήμο ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ, να έχουμε την έννοια και την προσοχή

Ο χάρτης της Νέας Τραπεζούντας με τις νέες ονομασίες των οδών

τους.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

Φέτος ύστερα από 13 χρόνια έκλεισε η ιδιωτική εφημερίδα «ΚΟΡΙΝΟΣ». Είναι απώλεια όταν κλείνει ένα έντυπο, έστω από ιδιώτη, όπως του Αντώνη Μάντισου.

Στην γωνία των οδών Όφεις και Ζησινού κρεμάστηκε μια πινακίδα που δείχνει Προς Αμμουλιανή Χαλκιδικής 209 χιλ. Δεν καταλαβαίνω τι εννοεί ο χωριανός μας Μαραθωνοδρόμος Δημ. Γρηγοριάδης που το τοποθέτησε. Αν πάμε με αυτοκίνητο στην «ΑΜΜΟΥΛΙΑΝΗ», ή με τα πόδια που συνηθίζει ο ίδιος, ή με την φαντασία μας;

ΛΗΙΕΑΡΧΕΙΟ 2010

Έγιναν τα εξής:

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ έξι (6).

ΓΑΜΟΙ οχτώ (8).

ΘΑΝΑΤΟΙ δεκαοχτώ (18). Και έξι (6) Οφίτες που κηδεύτηκαν αλλού. Είναι οι:

- 1) Ο Σείταριδης Κων/νος του Β. 73 ετών,
- 2) Χαραϊσβίλι Βατόνικ 73 ετών,
- 3) Παραδεισοπούλου Σοφία του Ε. 84 ετών,
- 4) Αμοιρίδου Θεοδώρα του Α. 81 ετών,
- 5) Μαυρομάτης Σπυριδών 78 ετών,
- 6) Τάτσης Παναγιώτης 80 ετών,
- 7) Αλχαζίδου Αντιόπη 82 ετών,
- 8) Σταυριανίδης Νικόλαος 76 ετών,
- 9) Αδαμίδου Αικατερίνη 88 ετών,
- 10) Ζανέτας Ιωακείμ του Α. 74 ετών,
- 11) Αδαμίδης Κων/νίνος του Αδ. 75 ετών,
- 12) Ζαϊφίδου Ελένη του Ι. 83 ετών,
- 13) Εφραιμίδου Αναστασία 93 ετών,
- 14) Μαυροπούλου Χρυσούλα 80 ετών,
- 15) Σείταριδης Μιχαήλ 84 ετών,
- 16) Τερζίδου Γεωργία του Γ. 80 ετών,
- 17) Μεγαλοπούλου Ελένη 75 ετών,
- 18) Αθανασιάδου Ελληνική 75 ετών.

Οφίτες που κηδεύτηκαν αλλού όπως:

- 1) Αβραμίδης Βασίλειος του Γ. ετών 73 στην Αθήνα,
- 2) Βασιλειάδης Κων/νίνος του Γ. ετών 84 στην Αθήνα,
- 3) Γρηγοριάδης Ευάγγελος του Ι. ετών 75 στην Δράμα,
- 4) Χατζηιωαννίδης Ιωάννης του Δ. στην Αθήνα,
- 5) Αραβίδης Χαράλαμπος του Αν. στον Κορινό και
- 6) Σείταριδου Ελευθερία στις U.S.A.

Όπως βλέπετε το Ληξιαρχείο του χωριού είναι απογοητευτικό, όπως και της Ελλάδας.

Κλείνοντας η παράκλησής μου είναι. Απαραίτητη στήριξη και συμπαράσταση από όλους μας στο Δ.Σ. του Συλλόγου, που δίνουν τον αγώνα τον Καλό, ακούραστα και με ευθύνη. Η εφημερίδα μας είναι ο καλύτερος πρόξενος της καλής φήμης του χωριού μας. Μας ξέρουν παντού με τις καλύτερες εντυπώσεις. Όλα αυτά που έγγραφα είναι επιτεύγματα του Συλλόγου, το καμάρι του χωριού, μέσω της εφημερίδας μας τα Οφίτικα Νέα. Καλή χρονιά σε όλους.

ΣΙΣΣΥ

«Η αυτοκράτειρα που λάτρεψε τους Έλληνες»

Η ζωή της αυτοκράτειρας της Αυστρίας και βασίλισσας της Ουγγαρίας Ελισάβετ, της γοητευτικής Σίσσυ, μοιάζει με ένα απίστευτο παραμύθι, που συγκίνησε τις ψυχές πολλών ανθρώπων. Ανάμεσα στην ευτυχία και την τραγωδία της, εμπλέκεται ένας Έλληνας, ένας Μακεδόνας, όπως και τα εξαιρετικά ανάκτορα της Κέρκυρας.

Εκεί, στο συναρπαστικό ελληνισμό της Αυστροουγγαρίας, βρήκα τα ίχνη της να διασταυρώνονται με τα δειλά βήματα ενός Έλληνα από το «ΜΕΛΕΝΙΚΟ» με το περίφημο μακεδονικό κρασί του, που φυλαγόταν σε υπόγεια κρασοβάρελα. Η οικογένεια του ήταν μία από τις τόσες επιφανείς ελληνικές οικογένειες, που μέσα στη φρίκη των πολέμων και της βίας Τούρκων και Βουλγάρων, είτε κατέβηκαν πιο κάτω, είτε μετεγκαταστάθηκαν στην Ευρώπη. Α-

νάμεσα σ' αυτές ήταν και η αρχοντογενιά των Χρηστομάνων.

Ο καθηγητής Αναστάσιος Χρηστομάνος, που γεννήθηκε στην Βιέννη και απέκτησε διεθνές επιστημονικό κύρος διατελώντας από το 1862 καθηγητής και στο πανεπιστήμιο και στο πολυτεχνείο Αθηνών, είχε παντρευτεί την κόρη του αυλικού γιατρού Λιντερμάγιερ, αποκτώντας πέντε παιδιά. Πρωτότοκος ήταν ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος που γεννήθηκε το 1867.

Τεσσάρων χρόνων πέφτει από τα χέρια της νταντάς του κατρακυλώντας από την πανύψηλη ξύλινη σκάλα του σπιτιού. Ο μικρός σπαράζει από το κλάμα νύχτα μέρα. Οι γιατροί δεν καταφέρνουν να τον ανακουφίσουν και οι γονείς του τον πηγαίνουν τελικά στην Βιέννη, όπου διαπιστώνεται πολλαπλή θλάση της σπονδυλικής στήλης και αποφασίζεται να μπει το παιδί για ένα τουλάχιστον χρόνο ολόκληρο στον γύψο.

Οι δικοί του δεν αφήνουν να γίνει κάτι τέτοιο, επιστρέφουν στην Αθήνα και εμπιστεύονται τους τοπικούς γιατρούς, με αποτέλεσμα το αγόρι να μεγαλώσει με ατελείωτα βάσανα και να μείνει οριστικά ανάπηρο με μια ακαλαίσθητη καμπούρα.

Στο σχολείο τον κοροϊδεύουν όλοι και έτσι το μαρτύριο είναι ανυπόφορο. Οι γονείς του τον κρατούν στο σπίτι και του φέρνουν εκεί δασκάλους και καθηγητές. Ποιος μπορεί να φανταστεί την απομόνωση και το απίστευτο μαρτύριο της απώρριψης που αισθανόταν από τους γύρω του;

Ο Κωνσταντίνος μεγαλώνει σε έναν κόσμο με ανθρώπους χωρίς ανθρώπους και, παρ' όλα αυτά εγγράφεται αρχικά στην Ιατρική, για να φύγει ύστερα από τρία χρόνια στη Βιέννη, το 1888. Ανώνυμος ένοιωθε καλύτερα, μέσα σε μια πόλη, όπου κυριαρχούσε το πνεύμα και η τέχνη.

Έτσι ο Κωνσταντίνος διοχετεύει προς αυτή την κατεύθυνση την τρομαγμένη και ανεπανόρθωτα πληγωμένη ψυχή του και η θεά τύχη θα χαρίσει σ' αυτόν τον νέο, που είχε να γελάσει πάνω από είκοσι χρόνια, την εύνοια της αυτοκράτειρας των παραμυθιών. Εκείνης που δεν μπορούσαν να συναναστραφούν οι ομορφότεροι και πλουσιότεροι άνθρωποι του κόσμου.

Είναι η εποχή του Μότσαρ, του Μπετόβεν, Μπραμς, Στράους, Νίτσε, Ρεμπώ, Βερλαίν, Μαλλαρμέ, Ρίλκε, Χόφμανσταλ, Ντοστογιέφσκι, Ίψεν, Φρόντ, μια εποχή που ο κόσμος τρέχει σε αίσθουσες περιμένοντας με τις ώρες για ένα εισιτήριο και όπου οι συζητήσεις αφορούν μόνο και πάντα την τέχνη και τον άνθρωπο. Μέσα σ' αυτό το κλίμα ο ήρωάς μας, ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος απ' το Μελένικο, αυτό το τόσο πληγωμένο και απομονωμένο Ελληνόπουλο, δίνει όλο τον εαυτό του στη φιλοσοφική σχολή και θριαμβεύει στο πανεπιστήμιο της Βιέννης.

Ζει ήσυχα και απλά, σε ένα νοικιασμένο δωμάτιο μαζί με τον αδελφό του Τώνη, προσπαθώντας να ξεχνάει τα τραύματά του μελετώντας, γράφοντας και μαθαίνοντας. Ξαφνικά, κάπου εκεί τον Μάη του 1891, η θεά τύχη αποφασίζει να πραγματοποιήσει το παραμύθι της Σταχτοπούτας, αντιστρέφοντας του Ρόλους.

Η πόρτα ανοίγει διάπλατα και εισβάλλει λαχανιασμένη η σπιτινοικοκυρά τους που με δυσκολία προφέρει:

«Κάτω... ζητεί τους κυρίους Χρηστομάνους ένας από τα ανάκτορα»!...

Πριν προλάβουν να συνέλθουν, ο απεσταλμένος τους παρέδιδε μία επιστολή από τον σπουδαίο Έλληνα Νικόλαο

Δούμπα, που ανήκε στους υψηλούς κύκλους των αυλικών. Στην επιστολή αυτή ο Δούμπας εξηγούσε πως η αυτοκράτειρα Ελισάβετ ζητούσε έναν νέο Έλληνα για να τελειοποιήσει τα Ελληνικά της και να την συνοδεύει μερικές ώρες στους περιπάτους της. Γι' αυτό και έπρεπε ένας από τους δύο αδελφούς να παρουσιασθεί την επομένη στον Βαρόνο Νόππσα, αυλάρχη της αυτοκράτειρας.

Κάθε άλλος στη θέση του θα πέτούσε από χαρά, όμως αντίθετα τα δύο αδέρφια έφτασαν στο σημείο να τσακθούν όχι για το ποιος θα πάει, αλλά για το ποιος δεν θα πάει. Τελικά δύο μέρες μετά ο κόσμος χαζεύει την πολυτέλεστη άμαξα που σταματά στην γειτονιά για να παραλάβει την Τώνη... Ο Κωνσταντίνος ντρεπόταν για την δυσμορφία του. Πως θα παρουσιαζόταν στην αληθινά ομορφότερη γυναίκα του κόσμου;

Η Ελισάβετ είχε παντρευτεί πολύ μικρή τον αυτοκράτορα Φραγκίσκο Ιωσήφ που, όπως της έλεγε ο πατέρας της, «ήταν ηλίθιος»...

Η μάνα του, που κυβερνούσε στην ουσία, πέτυχε να της αποσπάσει ακόμα και το παιδί της και όταν εκείνο είτε αυτοκτόνησε είτε δολοφονήθηκε, η κοσμαγάπητη Σίσσυ έγινε η περιπλανώμενη αυτοκράτειρα, φεύγοντας κάθε τόσο μακριά από τον άβουλο άντρα της, γεμάτη πληγές για τον χαμό του παιδιού που δεν την άφησαν να το παίξει και να το μεγαλώσει. Η ομορφότερη γυναίκα του κόσμου ήταν και αυτή δυστυχισμένη όπως ο Κωνσταντίνος. Η μοίρα άραγε θα τους ένωνε;

Ο Τώνη βέβαια είχε πάει σ' εκείνη. Αλλά όταν γύρισε, ανακοίνωσε στον αδελφό του πως την επομένη ο Κωνσταντίνος θα πήγαινε στην Αυτοκράτειρα.

Και πήγε. Η παιδική ψυχή του, η τόσο πληγωμένη, ζει πια σε ένα όνειρο. Η αυτοκράτειρα, που τον κατασκοπεύει κρυμμένη στα φυλλώματα του κήπου, θα τον κάνει αργότερα σύντροφο των περιπάτων της, συνομιλητή και εγκάρδιο φίλο της, εραστή της ψυχής της.

Και εκείνος θα την αγαπήσει πιο πολύ για τον αντάρτικο χαρακτήρα της, για την δύναμή της να ξεπερνάει πρωτόκολλα και για να γίνεται άνθρωπος και κοντά της θα μεστώσει, θα αποκτήσει αυτοπεποίθηση, θα ξεπεράσει την δυσμορφία του, θα πιστέψει στον εαυτό του, θα γιατρευτεί.

Ναι!... θα ανταμειφθεί για ό,τι πέρασε στην ανάπηρη ζωή του.

Θα γελάσει, θα ερωτευτεί, θα αγαπήσει και θα αγαπηθεί από την ωραιότερη γυναίκα, από την δυνατότερη γυναίκα, από μία ψυχή. Και αυτό ήταν το ωραιότερο. Ο έρωτας των ψυχών. Το σπανιότερο που συμβαίνει πια στους ανθρώπους.

Εκείνος συνέχεια δίπλα της, ακόμα και στο χτένισμά της, που κρατάει δύο ολόκληρες ώρες. Κι' ο χωρισμός, ακόμα κι' αυτός ένα αίσθημα που δυναμώνει, διδάσκει, καθοδηγεί, επιτυγχάνει την επικοινωνία, την νοερή επαφή, ακόμα κι' όταν αποσύρεται εκείνη στην Κέρκυρα, το ησυχαστήριό της, όπου οικοδόμησε τα περίφημα ανάκτορα, το «Αχίλλειο», με την μορφή του αγαπημένου της Αχιλλέα, του βασιλιά των Μυρμιδόνων, που της στοίχισε αμύθητα ποσά.

Η Σίσσυ δεν είχε αγαπήσει με ένα ιδιαίτερο και βαθύτερο τρόπο μόνο τον δάσκαλό της στα ελληνικά Κωνσταντίνο, αλλά λάτρεψε και την Ελλάδα. Μά-

του ΗΛΙΑ ΣΠΑΝΟΥ

λιστα η ίδια μετέφρασε στα ελληνικά τα έργα του Σαίξπηρ Άμλετ, Βασιλιάς Ληρ, και Καταγιόδα.

Ο Χρηστομάνος την ξανασυναντά ύστερα από πρόσκλησή της και πάλι τον Μάρτιο 1893. Και ύστερα, άγνωστο γιατί, χωρίζουν. Ίσως γιατί ήταν γραφτό ένα μαχαίρι να χωθεί βαθιά στην ζωή και των δύο, στη ζωή όλης της Ευρώπης.

Ένας Ιταλός αναρχικός, ο Λουίτζι Λουτσένι μαχαιρώνει την Σίσσυ στην αποβάθρα της λίμνης της Γενεύης στις 10 Σεπτεμβρίου 1898.

Ο Κωνσταντίνος φεύγει για το Παρίσι απαρηγόρητος και χάνεται για δύο χρόνια.

Ύστερα, το 1901, γεμάτος από τη δύναμη μιας αγάπης που δολοφονήθηκε, γεμάτος από τη σοφία μιας ζωής που τον παίδευε πολύ σκληρά από τα τέσσερα του χρόνια, ώριμος, γενναίος, υπεράνθρωπος λες, επιστρέφει στην Αθήνα και καλεί Ξενοπούλο, Βλαχογιάννη, Παλαμά, Πορφύρα, Νιρβάνα και άλλους και τους ανακοινώνει στην Ακρόπολη την απόφασή του να οργανώσει το νεοελληνικό θέατρο μαζί τους.

Πράγματι, ο Κωνσταντίνος Χρηστομάνος γίνεται ο θεμελιωτής της «Νέας Σκηνης», κάνοντας στην Αθήνα το νέο πολιτιστικό θαύμα. Δίνοντας όλη την ψυχή του στην οργάνωση ενός θεάτρου από το μηδέν, με μαθήτριες όπως την Μαρίκα Κοτοπούλη και την Κυβέλη.

Πιο μπροστά, το 1898, λίγο μετά την δολοφονία, είχε εκδώσει στα Γερμανικά τα «τα φύλλα ημερολογίου» (Σχετικά με την Σίσσυ), που είχαν γνωρίσει τεράστια επιτυχία στην Ευρώπη. Ο Χρηστομάνος θα είναι και ο πρώτος άλλωστε Έλληνας που θα μεταφραστεί αργότερα σε γαλλικά και ιταλικά, στο ίδιο έργο του, με τον τίτλο «Αυτοκράτειρα Ελισάβετ» που κυκλοφόρησε και στα ελληνικά, και σε φιλμ.

Όσο για το δεύτερο μέρος του βιβλίου, αυτό που θα περιέγραφε και την ακριβή σχέση του, ο Χρηστομάνος δεν το εξέδωσε ποτέ, ύστερα από την έντονη παράκληση και επιμονή της μικρότερης κόρης της Σίσσυ, της Βαλέρια.

Η Ελισάβετ είχε συνολικά εννέα δασκάλους ελληνικών στη ζωή της. Εκτός τον Χρηστομάνο, ξεχωρίζει και ο ψηλός, ξανθός και ωραίος Ρούσος Ρουσόπουλος, μετέπειτα καθηγητής των ελληνικών στην Ανατολική Εμπορική Ακαδημία και Ιππότης του Τάγματος του Φραγκίσκου Ιωσήφ.

Η καταγωγή των Ρουσόπουλων ήταν από το Βογατσικό Καστοριάς και διακρίθηκαν στον τομέα των γραμμάτων. Το φθινόπωρο του 1889, ο Ρούσος Ρουσόπουλος με το πλοίο «Μιραμάρε» έφτασε στην Κέρκυρα για να τελειοποιήσει τα ελληνικά της αυτοκράτειρας που λάτρευε την Ελλάδα και τους Έλληνες και, όπως μας εξηγεί στα άρθρα του που εξέδωσε μετά τον θάνατό της, στην Ελλάδα, στα Ιόνια νησιά η Σίσσυ βρήκε την θεραπεία της από ένα πρόβλημα που είχε στο στήθος της λόγω του ηπιότερου κλίματος.

Ο Ρούσος συνόδευσε την Σίσσυ στην Βουδαπέστη και στο Παρίσι και σε κρουαζιέρες στις ακτές της Αφρικής, θαυμάζοντας πάντα την ακαταπόνητη περιπλανώμενη τραγική αυτοκράτειρα.

Υ.Γ. Από το Μελένικο ήταν και ο περίφημος δικαστής Αναστάσιος Πολυζωίδης, που μαζί με τον Γεώργιο Τερτσέτη αρνήθηκαν να καταδικάσουν τον Κολοκοτρώνη.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΣΤΟ ΜΠΑΝΣΚΟ - ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Συνέχεια από τη σελ. 1

Δημοσθένης - Σπυρίδων Σειταρίδης
Δικηγόρος - Ιστοριοδίφης

γκόεβγκραντ που βρίσκεται στους πρόποδες του όρους Ρίλλα και διασχίζεται από τον Μπιστρίτσα, τον μεγαλύτερο παραπόταμο του Στρυμόνα.

Το Μπλαγκόεβγκραντ έχει πληθυσμό 80.000 χιλιάδων κατοίκων και αρχικά ήταν θρακικός οικισμός με την ονομασία «Σκαπτοπάρα» ενώ λόγω της στρατηγικής της θέσης οι Μακεδόνες του Φιλίππου, οι Ρωμαίοι, οι Βυζαντινοί και οι Οθωμανοί είχαν εγκαταστήσει ισχυρές φρουρές καθώς τα Στενά της Κρέσνας ενώνουν τις Παραδουνάβιες χώρες με την Μακεδονία και το Αιγαίο Πέλαγος.

Η πόλη ονομάστηκε Μπλαγκόεβγκραντ (πόλη του Μπλαγκόεβ) προς τιμή του αρχιτέκτονα του Βουλγάρικου Σοσιαλισμού Δημητριο Μπλαγκόεβ.

Στη συνέχεια ακολουθώντας μία όμορφη ορεινή διαδρομή φτάσαμε στο Μπάνσκο. Το Μπάνσκο βρίσκεται εντός του εθνικού πάρκου της οροσειράς Πίριν και έχει πληθυσμό περίπου 10.000 κατοίκων. Ιδρύθηκε το 10ο αιώνα αν και η περιοχή είχε κατοικηθεί από το 500 π.Χ. από θρακικά φύλλα. Η ονομασία Μπάνσκο αναφέρεται για πρώτη φορά τον 16ο αιώνα σε Οθωμανικούς φορολογικούς καταλόγους.

Η περιοχή είναι γεμάτη από αρχαιολογικά ευρήματα που αποκαλύπτουν ότι εκεί εγκαταστάθηκαν Θράκες, Ρωμαίοι, Βυζαντινοί και Οθωμανοί. Το 18ο και 19ο αιώνα το Μπάνσκο γνώρισε μεγάλη οικονομική άνθηση στο εμπόριο καθώς οι έμποροι του αγόραζαν προϊόντα από τις Σέρρες και το μεταπλούσαν στη Βλαχία, Μολδαβία και στην Αυστροουγγαρία. Η οικονομική ανάπτυξη συνέβαλε και στην πολιτισμική καθώς στη περιοχή από τον πλούτο των εμπόρων ευνοήθηκαν ιδιαίτερα η γλυπτική και η αγιογραφία. Μάλιστα την επίσκεψή μας στον Ι. Ν. της Αγίας Τριάδας μπορέσαμε να θαυμάσουμε τις έξοχες αγιογραφίες και τα ξυλόγλυπτα που ανήκουν στη Σχολή του Μπάνσκο.

Η οικονομική ανάπτυξη είχε επίσης ως αποτέλεσμα τον 18ο και 19ο αιώνα να κατασκευαστούν αρχοντικά και αστικές κατοικίες από πέτρα και ξύλο οι οποίες σήμερα προστατεύονται από την UNESCO ως χαρακτηριστικά δείγματα παραδοσιακής Βαλκανικής αρχιτεκτονικής.

Το απόγευμα της 1ης ημέρας επισκεφθήκαμε το Χιονοδρομικό Κέντρο Μπάνσκο, το οποίο θεωρείται ως ένα από τα καλύτερα χιονοδρομικά κέντρα των Βαλκανίων. Αναπτύσσεται σε τρεις κορυφές με υψόμετρο πάνω από 2900 μ. και με μέση θερμοκρασία τον Ιανουάριο -2C κάτι που εξασφαλίζει τις ιδανικές συνθήκες για καλή ποιότητα χιονιού.

Την επομένη το πρωί, η χορωδία του Συλλόγου μας μαζί με την χορωδία του Δήμου Δίου και τη Βουλγάρικη χορωδία έψαλλε στον Ι.Ν. Αγίας Τριάδας παρουσία

του Σεβασμιότατου Μητροπολίτη Ναθαναήλ και του Ηγούμενου της Ι.Μ. Ζωγράφου Αγίου Όρους. Μετά τη θεία λειτουργία στο προαύλιο του ναού οι δύο ελληνικές χορωδίες συνοδεία παραδοσιακών οργάνων τραγούδησαν παραδοσιακά κάλαντα.

Ο Ι.Ν. Αγίας Τριάδας βρίσκεται στην πλατεία Βαζραζνάντε (Πλατεία Αναγέννησης) και χτίστηκε το έτος 1830 ενώ στο περίβολο της έχει μεταγενέστερο πέτρινο πύργο με ρολόι ύψους 30μ. που είναι το ορόσημο του Μπάνσκο. Είναι ρυθμού Βασιλικής με τρεις πτέρυγες. Οι αγιογραφίες της είναι έργο του Όγκνεφ Βελιάν, ενός από τους σπουδαιότερους αγιογράφους της Σχολής του Μπάνσκο.

Στην συνέχεια ο Μητροπολίτης Ναθαναήλ μας παρέθεσε γεύμα σε παραδοσιακή ταβέρνα του Μπάνσκο ενώ και ένα βουλγάρικο παραδοσιακό συγκρότημα μας παρουσίασε τραγούδια της περιοχής. Το μεσημέρι κατά την επιστροφή μας κάναμε μια μικρή στάση για να επισκεφθούμε την πόλη Σαντάσκι. Το Σαντάσκι έχει πληθυσμό 28.000 κατοίκων περίπου και θεωρείται η γενέτειρα του Σπάρτακου, του θράκα δούλου που ηγήθηκε της εξέγερσης των δούλων κατά των Ρωμαίων το 74 π.Χ..

Οι πρώτοι κάτοικοι του Σαντάσκι ήταν οι Θράκες και συγκεκριμένα το φύλλο των Μαιδών. Τους Θράκες καθυπόταξε ο Μέγας Αλέξανδρος πριν ξεκινήσει την εκστρατεία του κατά των Περσών.

Επί ρωμαϊκής εποχής στη θέση του Σαντάσκι υπήρχε ο οικισμός Ντεζουντάβα, μάλιστα πρώτα οι Ρωμαίοι προχώρησαν στην εκμετάλλευση των θερμών πηγών του κατασκευάζοντας Ρωμαϊκές θερμές

. Στη συνέχεια η περιοχή λεηλατήθηκε από επιδρομές των Σλάβικων φύλων, τα οποία τελικά εγκαταστάθηκαν μόνιμα και ονόμασαν τον οικισμό Σβίτι Βράτσοβε (Άγιοι Θεράποντες). Η ονομασία αυτή διατηρήθηκε μέχρι το 1949 οπότε ο οικισμός μετονομάστηκε σε Σαντάσκι προς τιμή του Γιανκ Σαντάσκι, βούλγαρου αρχικομιτατζή, μέλους της Εσωτερικής Επαναστατικής Οργάνωσης που ιδρύθηκε το 1893 με κύριο στόχο την αυτονομία της Μακεδονίας από τους Οθωμανούς και στη συνέχεια τον εκβουλγαρισμό των ελληνικών πληθυσμών, την απόσχιση τους από το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης και την υπαγωγή τους στην βουλγαρική Εξάρχεια με τελικό στόχο την ενσωμάτωση της Μακεδονίας στη Μεγάλη Βουλγαρία. Τα σχέδια βέβαια του Σαντάσκι για τη Μεγάλη Βουλγαρία δεν μπόρεσαν να πραγματοποιηθούν χάριν στη πολεμική δράση των Ελλήνων Μακεδονομάχων και σε ενέργειες του Οικονομικού Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης το οποίο έστειλε στην

περιοχή φωτισμένους ιεράρχες. Η εκδρομή στη Βουλγαρία απέδειξε για άλλη μια φορά τη σημαντική δουλειά που γίνεται στο μήμα εκμάθησης Βυζαντινής και Παραδοσιακής Μουσικής του Συλλόγου μας καθώς η χορωδία μας απέσπασε από όλους όσους την άκουσαν θερμό χειροκρότημα και κολακευτικά λόγια.

Μνημείο στη κεντρική πλατεία του Μπάνσκο

Μαθητές της χορωδίας μας σε παραδοσιακά τραγούδια

Αποψη από την πίστα του Χιονοδρομικού Κέντρου

Τιμή στον Δάσκαλο

Συνέχεια από τη σελ 1

πουλο Ιωάννη η οποία και δημοσιεύεται στην συνέχεια του κειμένου.

Οι Δάσκαλοι και Καθηγητές με Οφίτικη καταγωγή, καθώς και Δάσκαλοι που υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο της Νέας Τραπεζούντας των οποίων τα ονόματα μνημονεύθηκαν στο μνημόσυνο είναι:

Οφίτες Δάσκαλοι και Ιερείς Δάσκαλοι

Ιερέας-Δάσκαλος Βασιλειάδης Γεώργιος Η.	Πόντος-Ελλάδα
Ιερέας-Δάσκαλος Παπαδόπουλος Γεώργιος Κ.	Πόντος-Ελλάδα
Ιερέας-Δάσκαλος Ιωαννίδης Ιωάννης.	Πόντος
Ιερέας-Δάσκαλος Αραβίδης Νικόλαος	Πόντος-Ρωσία-Ελλάδα
Ιερέας-Δάσκαλος Αραβίδης Ευθύμιος	Πόντος
Δάσκαλος Ζανέτας Αναστάσιος	Πόντος-Ελλάδα
Δάσκαλος Ζανέτας Μιχαήλ	Ρουμανία-Ελλάδα
Δάσκαλος Αλχαζίδης Σαλονικίδης Βασίλειος	Πόντος
Δάσκαλος Αλχαζίδης Αναστάσιος	Πόντος
Δάσκαλος Αραβίδης Αναστάσιος	Πόντος-Ελλάδα
Δάσκαλος Εφραιμίδης Βασίλειος	Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Εφραιμίδης Γεώργιος	Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Τερζίδης-Σαλονικίδης Χρήστος	Πόντος-Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Μαυρόπουλος Δημήτριος	Πόντος
Δάσκαλος Μαυρόπουλος Λάζαρος	Πόντος-Ελλάδα
Δάσκαλος Μαυρόπουλος Σταύρος	Πόντος-Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Κοκκινίδης Σταύρος	Πόντος-Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Κωτίδης Βασίλειος	Πόντος-Ρουμανία-Ελλάδα
Δάσκαλος Γρηγοριάδης Ευάγγελος	Ελλάδα
Δάσκαλος Παπαδόπουλος Ανδρέας	Πόντος
Δάσκαλος Παπαδόπουλος Γαβριήλ	Πόντος-Ελλάδα
Δάσκαλος Πετρόπουλος Κων/νος Χρ.	Πόντος
Δάσκαλος Πολυχρονίδης Πολυχρόνης Δ.	Πόντος-Ελλάδα
Δάσκαλος Πετρίδης Αναστάσιος Θ.	Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Χατζηιωαννίδης Ηλίας Β.	Πόντος-Ρωσία-Ελλάδα
Δάσκαλος Χατζηιωαννίδης Δημήτριος Β.	Πόντος-Ρουμανία-Ελλάδα
Δασκάλα Καλαϊτσίδου Γεωργία Γ.	Ελλάδα

Καθηγητές Οφίτες

Καθηγητής Αδαμίδης Βασίλειος Χρ.	Λυκείαρχης Ελλάδα
Καθηγητής Πολυχρονίδης Ιωάννης Β.	Καθηγητής Ελλάδα
Καθηγητής Σεϊταρίδης Παναγιώτης Αν.	Καθηγητής Ελλάδα
Καθηγητής Χατζηιωαννίδης Χρήστος Χρ.	Καθηγητής Ρωσία
Καθηγητής Χατζηιωαννίδης Ιωάννης Δ.	Καθηγητής Ελλάδα

Δάσκαλοι που υπηρέτησαν στο Δημοτικό Σχολείο

Νέας Τραπεζούντας.

Δάσκαλος Κωνσταντινίδης Γεώργιος
Δάσκαλος Τσάρας Νικόλαος
Δάσκαλος Εφραιμίδης Ιωάννης
Δασκάλα Εφραιμίδου Ουρανία
Δάσκαλος Σόντας Στέφανος
Δάσκαλος Αθανασιάδης Γεώργιος
Δάσκαλος Λαδάς Εμμανουήλ
Δάσκαλος Λαδόπουλος Εμμανουήλ
Δασκάλα Δημητριάδου Ευτυχία
Δασκάλα Νικολάου Άννα
Δασκάλα Τσιμπτίκα Ελένη

Το Δ.Σ. του Συλλόγου

«Αλέξανδρος Υψηλάντης» Νέας Τραπεζούντας Πιερίας

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΗΓΕΤΗ*

Δύο αυτοκρατορίες ίδρυσαν οι Έλληνες. Την στρατιωτική αυτοκρατορία του Αλεξάνδρου, η οποία χάθηκε μαζί του και την αυτοκρατορία των φιλοσόφων που δεν καταλύθηκε ακόμη, αν και οι δημιουργοί της δεν υπάρχουν.

Σ αυτήν την αυτοκρατορία της Σκέψης δεν κυριαρχούν σήμερα οι Έλληνες, αλλά όσοι <<της ημετέρας παιδείσεως μετέχοντες>>. Διότι η Ελλάδα της παιδείας και του πολιτισμού δεν παγιεύεται σε γεωγραφικά σύνορα, ούτε δουλώνεται σε εθνότητες.

Με την παγκοσμιότητα της Ελληνικής φιλοσοφικής σκέψης, έχει την ευκαιρία ο νέος άνθρωπος να γίνει ευδιάκριτος, επιτυχημένος, και να προσδεύσει με οδηγό τον Ορθό Λόγο, θητεύοντας συγχρόνως στην Ελευθερία, στη Δικαιοσύνη, στην Ισότητα, σεβόμενος τη φύση και τον άνθρωπο.

Όλα αυτά όμως για να μην είναι άλλη μια ουτοπική πρόταση, ανάμεσα σε τόσες άλλες που εισέβαλαν στη ζωή μας, ούτε αόριστη καθηκοντολογία, απαιτούν τη δραστική παρέμβαση του σοφού ανθρώπου, του διανοούμενου, του Δασκάλου που την πίστη αυτή θα την κάνει πράξη, αρχίζοντας από τον μικρόκοσμό του, την εργασία, την τάξη του. Ο Λόγος φωτίζει, η πράξη οδηγεί. Η εποχή της Αυθεντίας στο δυτικό πολιτισμό τελείωσε, όπως τη γνωρίσαμε.

Νέες δυνάμεις, όπως η Επιστήμη και η Ελευθερία τον ωθούν. Νέες αξίες εμφανίζονται και αποδυναμώνουν τις παλιές. Ο υπολογιστής ανταγωνίζεται τον άνθρωπο, αντικαθιστά και σηματοδοτεί το θάνατο του δασκάλου.

Πεθαίνει όμως κανείς μόνο όταν τον ξεχνούμε. Όλοι μας θυμόμαστε τους αρχαίους δασκάλους, τον Ηράκλειτο, τον Σωκράτη, τον Αριστοτέλη, τον Επίκουρο, τους πατέρες της Εκκλησίας και τόσους άλλους λαμπρούς άνδρες της φιλοσοφίας σ όλους τους πολιτισμούς. Θαυμάζουμε τη φρεσκάδα της σκέψης τους και έκπληκτοι μελετούμε το έργο τους.

Αυτούς αναγνωρίζουμε ως δασκάλους.

Αυτούς που το λόγο τον έκαναν πράξη.

Αυτούς που την γνώση την έκαναν αρετή και μας τη δίδαξαν με το παράδειγμά τους.

Αυτούς που τον ηθικό κανόνα τον έβαλαν πάνω απ τα δικά τους συμφέροντα.

Αυτούς που συνέβαλαν στη δημιουργία κοινωνίας και αντιστάθηκαν στο αγελαίο.

Αυτούς που έχτισαν με την προοδευτική σκέψη τους τον πολιτισμό και τον διατήρησαν.

Γιατί τι άλλο είναι ο πολιτισμός – τον οποίο περήφανα ομολογούμε ότι κατέχουμε, αν κατέχουμε- παρά το περίσσειμα της καρδιάς που το προσφέρουμε χωρίς αντάλλαγμα στον άλλον;

Αυτές τις αρχές και τις αξίες μας δίδαξαν με το έργο και το παράδειγμά τους ο Β. Αδαμίδης, ο Γ. Κωνσταντινίδης ο Χρ. Τερζίδης, ο παπα-Γιώργης Παπαδόπουλος, ο Ηλ. και Δημ. Χαντζιωαννίδης, ο Ιωαν. και Πολ. Πολυχρονίδης – περιοριζόμενος μόνο σ αυτούς που γνώρισα εν ζωή ή μελετώντας το έργο τους – αλλά και τόσοι άλλοι τα ονόματα των οποίων κοσμούν τον κατάλογο που ανακοινώθηκε.

Αυτόν, τον δάσκαλο ηγέτη της κοινωνίας αναζητούμε ως αρχή μας στη δύσκολη εποχή των ανακατατάξεων που βιώνουμε.

Αναζητούμε τον πνευματικά δυνατό και όχι τον υλικά ισχυρό.

Αναζητούμε αυτόν που ακτινοβολεί Σοφία και όχι αυτόν που παρέχει γνώσεις χρήσιμες στις εξουσίες.

Γιατί με τι άλλο, εκτός της Σοφίας, μπορούμε να τιθασεύσουμε την ορμή της τεχνολογικής, με τι άλλο θα φέρουμε στα όρια της ανθρωπιστικής λογικής το άπληστο κέρδος;

Με τι άλλο, εκτός της Σοφίας, θα διαχειριστούμε τα φυσικά και τα ανθρώπινα;

Δάσκαλε σκοτεινιάζει, δείξε μας το δρόμο.

Γιάννης Μεγαλόπουλος

*Το κείμενο αυτό εκφωνήθηκε στις 31-1-2011 ως μνημόσυνο στον ΔΑΣΚΑΛΟ στην Νέα Τραπεζούντα.

Γενική Συνέλευση του Συλλόγου

Την Δευτέρα 21 Φεβρουαρίου και ώρα 6 μ.μ. στην αίθουσα του Συλλόγου στην Νέα Τραπεζούντα έγινε η ετήσια Τακτική Γενική Συνέλευση των μελών του Συλλόγου μας, με τα παρακάτω θέματα ημερησίας διάταξης.

1. Διοικητικός Απολογισμός
2. Οικονομικός Απολογισμός
3. Έγκριση ή μη Διοικητικού Απολογισμού
4. Έγκριση ή μη Οικονομικού Απολογισμού
5. Διάφορες προτάσεις

Με την συμπλήρωση του απαιτούμενου αριθμού μελών και σύμφωνα με το καταστατικό του Συλλόγου μας ξεκίνησε η διαδικασία της Γενικής Συνέλευσης με την εκλογή Προέδρου και Γραμματέα αυτής. Στη συνέχεια ο Πρόεδρος του Συλλόγου κ. Παραδεισόπουλος Βασίλειος ενημέρωσε τα μέλη για τον διοικητικό απολογισμό του έτους 2010.

Ακολούθησε ο οικονομικός απολογισμός για το ίδιο χρονικό διάστημα από τον ταμία του Συλλόγου κ. Χρήστο Αδαμίδα.

Ομόφωνα τα μέλη ενέκριναν το διοικητικό και οικονομικό απολογισμό και η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας ολοκληρώθηκε με διάφορες προτάσεις και ελεύθερη συζήτηση για θέματα που αφορούν το έργο του Συλλόγου.

Τα οικονομικά στοιχεία του έτους 2010 παρατίθενται στον παρακάτω πίνακα και ελέγχθησαν όπως γίνεται κάθε φορά από την τριμελή ελεγκτική επιτροπή του Συλλόγου.

Το Δ.Σ. του Μ.Π.Σ.
«Αλέξανδρος Υψηλάντης»
Νέας Τραπεζούντας.

Μ.Π.Σ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ 22/2/2010-31/12/2010			
ΕΣΟΔΑ		ΕΞΟΔΑ	
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΜΕΛΩΝ	380,00	ΑΓΟΡΑ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΥ	3.985,64
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΟΦΙΤΙΚΩΝ ΝΕΩΝ	3.313,00	ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ	3.755,30
ΔΩΡΕΕΣ-ΧΟΡΗΓΕΣ	1.440,00	ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ-ΚΤΙΡΙΟΥ	2.047,90
ΥΨΗΛΑΝΤΕΙΑ 2010	1.508,00	ΥΨΗΛΑΝΤΕΙΑ 2010-ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ	3.434,04
ΟΦΙΤΙΚΟ ΣΥΝΑΓΜΑ 2010	21.554,88	ΟΦΙΤΙΚΟ ΣΥΝΑΓΜΑ 2010	14.149,53
ΚΑΛΑΝΤΑ	4.435,20	ΥΠΟΔΟΧΗ-ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ	443,10
ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΛΥΡΑΣ	1.325,00	ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΛΥΡΑΣ	1.325,00
ΤΜΗΜΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ	555,00	ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ	234,00
ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΠΩΛΗΣΕΙΣ	765,00	ΓΡΑΦΙΚΗ ΥΛΗ	332,13
	0,00	ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ ΘΕΡΜΑΝΣΗΣ	620,50
		ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ ΨΗΛΙΚΑ ΚΛΠ	635,95
		ΔΩΡΕΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ	200,00
		ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ-ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ	100,00
		ΕΣΟΔΑ ΚΙΝΗΣΗΣ ΜΕΛΩΝ ΔΣ	190,00
		ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΛΥΨΗ ΕΜΦΑΝΙΣΗ	100,00
		ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΤΑΣ 2011	651,00
		ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ	212,62
		ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ 2010	369,00
		ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΙΝΤΕΡΝΕΤ	191,15
		ΤΜΗΜΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ	1.362,27
		ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ DVD ΣΥΝΑΥΛΙΑΣ 80ΧΡ ΓΙΑ ΠΩΛΗΣΗ	1.000,00
		ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΦΟΡΕΣΙΩΝ	1.280,00
ΣΥΝΟΛΟ ΕΣΟΔΩΝ	35.258,08	ΣΥΝΟΛΟ ΕΞΟΔΩΝ	36.618,03
ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 21/2/2010	8.315,64	ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΤΑΜΕΙΟΥ 19/01/2009	6.963,69
ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ	43.571,72	ΓΕΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ	43.571,72
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ		Ο ΤΑΜΙΑΣ	
			
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΠΟΥΛΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ		ΑΔΑΜΙΔΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ	

